Annus XVII - Vol. XVII 1 Octobris 1925 Num. 12

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Litterae Decretales, p. 465 - Constitutiones Apostolicae, p. 498 - Litterae Apostolicae, p. 504 - Epistola, p. 505.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis*: I Decretum, p. 507; II Provisio Ecclesiarum, p. 508; III Monitum, p. 508 - *S. C. Concilii*: Decreta, p. 508 - *S. C. de Propaganda Fide*: I Nominationes, II Designatio, III Approbatio, p. 512.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XXV

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis
Pro Italia, Lib. 18 — Extra Italiam, *Frs.* 24 —
Unius fasciculi, Lib. 3 —

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVII, n. 12 – 1 Octobris 1925)

ACTA PII PP. XI

Litterae Decretales

PAG.

I. *Christi nomen.* – Beato Ioanni Baptistae Mariae Vianney, Confessori, parocho vici « Ars », honores sanctorum decernuntur. – 31 Maii 1925 . 465

II. *Hoc sacro anno.* Beatus Ioannes Eudes, missionarius apostolicus et institutor Congregationis Iesu et Mariae atque Ordinis Dominae Nostrae a Caritate, sanctorum confessorum albo adscribitur. – 31 Maii 1925 . 482

Constitutiones Apostolicae

I. Sancti Pauli in Brasilia, Botucatuensis et Taubatensis. *Ubi Praesules.* – Dismembrationis ac erectionis dioecesium Sorocabanae et de Santos. – 4 Iulii 1925 498

II. De Plata in Bolivia. *Praedecessoribus.* – Immutationis nominis ac dismembrationis et erectionis Dioecesium de Oruro, de Tarija et de Potosí. – 11 Novembris 1924 . . . 501

Litterae Apostolicae

Turonensi. – Titulo et privilegiis Basilicae Minoris honestatur Ecclesia ad Sancti Martini in civitate Turonensi. – 5 Iunii 1925 504

Epistola

PAG.

Lactamur equidem. – Ad Eñum P. D. Basilium, Episcopum Veliternum, S. R. E. Card. Pompilj, vicaria potestate Urbis Antistitem, Sacrosanctae Patriarchalis Archibasilicae Lateranensis Archipresbiterum: de apparandis sollemnibus in eadem Archibasilica sexto decimo pleno saeculo a prima nicaena synodo. – 19 Septembris 1925 505

ACTA SS. CONGREGATIONUM

Sacra Congregatio Consistorialis

I. *Linciensis - Seccoviensis.* – Decretum de finium Dioecesium commutatione. – 7 Augusti 1925 507

II. Provisio Ecclesiarum 508

III. Monitum 508

Sacra Congregatio Concilii

I. *Ardachaden.* – Circa funera. – 9 Iunii 1923 508

II. *Oxomen.* – Praesentiae choralis. – 9 Iunii 1923 510

Sacra Congregatio de Propaganda Fide

I. Nominationes 512

II. Designatio 512

III. Approbatio 512

Annus XVII - Vol. XVII 1 Octobris 1925 Num. 12

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

LITTERAE DECRETALES

I

BEATO IOANNI BAPTISTAE MARIAE VIANNEY, CONFESSORI, PAROCHO VICI « ARS », HONORES SANCTORUM DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Christi nomen abolere molientibus respondet egregie Catholica Ecclesia, cuius super sanctum candelabrum splendent lucernae ardentes, idest Dei ministri, qui animarum saluti, per integrum vitae cursum, divino solummodo amore et zelo incensi, summopere curam impendunt.

Ex hisce, per quadraginta annos et ultra, semetipsum exhibuit, virtutum omnium exemplum et verum operarium Christi imitatorem, Parochus vici *Ars*, cui nomen Ioannes Baptista Maria Vianney.

In vico *Dardilly*, Lugdunensis dioeceseos, die octava mensis maii, anni millesimi septingentesimi octogesimi sexti, a Matthaeo Vianney et Maria Beluse natus est Ioannes Baptista Maria, quem mater in sinu gestans, iam omnipotenti Deo eiusque Virgini Matri saepe, uti pignus amoris, obtulerat. Ipsa immo secretum emiserat votum sese, auxiliante Deo, ad sacri altaris servitium filium absque haesitatione daturam. Eadem die, quo infans in lucem prodiit, sacro baptismatis lavacro est ablutus. Parentes, de quibus, uti olim de Zacharia et Elisabeth, dici poterat: « Erant iusti ambo ante Deum », rei rusticae et armento addicti, omnem adhibuerunt curam, ut sex liberi a Deo, decem annorum spatio, sibi concessi, religionis studio educa-

rentur, illis plurima caritatis exempla praebentes, praesertim in mendicis excipiendis, qui, per vicum transeuntes, cibum et hospitium ab eis expostulabant. Mater, quae Virginem Mariam vehementi prosequebatur amore, Deiparae praesidio atque tutelae filios suos commiserat, qui, maternae pietatis alimento nutriti, tamquam flores, matutino rore madefacti, in dies succrescebant. Verum praecipua matris sollicitudo fuit Ioannis Baptistae tenella aetas; nam optima mulier, alto animi sensu praedita, clare compererat, filiolum suum nedum ab aequalium ludis, quod ea aetate haud facile est, semper abstinere, sed piis vacare exercitiis, idest apud parvas aras, ab eo summa laetitia paratas, orationi incumbere et interdiu alios colligere pueros, qui una simul preces ac precarium sertum recitarent. Olim mater filiolo dono dederat parvum Virginis Mariae simulacrum, quod in aliorum infantium manibus, uti plerumque fit, simplex fuisset lusus; illi vero cultus et venerationis princeps argumentum exstitit; tantoque amore puer simulacrum illud est prosequutus, ut, sexaginta post annos, enarrare soleret, prima sua aetate sibi haud possibile fuisse absque Deiparae simulacro quieto somno indulgere.

Quattuor agens annos, quadam die ex improviso a parentum oculis se subduxit. Pia mater, timens ne quid aerumnosum puero accidisset, anxia huc illuc diu eum inquisivit; tandem in stabulo immotum, genibus flexis, devotissime deprecantem invenit: admirationem ac laetitiam insimul detinens, puerum exprobravit, quod tantae anxietatis sibi causa fuisset. Puer, maximo dolore affectus, matrem amplexus: « Parce mihi – inquit – mater dulcissima; procul ab animo meo erat talem tibi parare dolorem; numquam me huc rediturum promitto ».

Tot pietatis iam signis decoratum, in dies succrescere puerum oppidani intuentes, eiusque religiosae sollicitudinis veridici testes, maximopere obstupescebant et quam saepissime parentibus gratulatoria verba exprimebant, pro certo habentes in posterum, filiolum illum pro animarum salute omnem curam in sacerdotali ministerio adhibiturum.

Verum haec divina animi gaudia cito turbari coeperunt; nam, increpante in Gallia civili furore, expulsis sacerdotibus atque, sub novae libertatis specioso nomine, quocumque christiani ritus signo vetito, puer suas cum maternis promiscuit lacrimas, ex eo quod non amplius sibimet concederetur in templum sese conferre, ut divinis adesset officiis.

Tempus accesserat, quo Ioanni Baptistae tributum labori solvendum erat. Itaque septennis, gregis custodiae, una cum fratre natu maiore, assidue incumbit, secum Virginis simulacrum quocumque gestans; immo carum sui amoris pignus super herbosum aggerem saepe deponens, socios venusto lepore invitat, ut venerationis obsequium, ingenti animi ardore, Dei-

parae Virgini praestent. Si, quod raro evenire solebat, quis ex sociis puerilis iurgii auctor exstabat, aut oves crudeli verbere percutiebat, illico, eum suaviter corripiens, adhortabatur, ne quid mali operi manuum Creatoris Dei inferret. Licentius autem loquentes exquisita lenitate arguens et famelicos suo cibo donans, brevi omnium animos amore devinxit. Arbitrandum merito est, hac aetate, sacrificii gaudia et virginitatis glorias Deum puero patefecisse; nam constat Ioannem Baptistam, omnibus mentis cogitationibus et cordis affectibus in Deo, tamquam in centro, collocatis, unum tantum in animo agitasse, videlicet Deo soli servire eique per totum vitae decursum sese dicare.

Neque vero Dei amore solummodo efferbuit; pauperes quoque ardenti caritate est prosequutus, et domus Vianney miseris evasit asylum, uti supra innuimus: haud raro accidebat, ut, hyemali tempore, viginti et amplius pauperes, a puero per vias coadunati, domi exciperentur, igne ciboque reficerentur. Inter hos consedit olim praeclarissimus Dei Famulus Benedictus Iosephus Labre, cuius hospitalitatis memoria, uti decus familiae Vianney, in oppido *Dardilly* adhuc servatur. In huiusce nobilis benignitatis exercitio, Ioannes Baptista parentes imitans, nedum egenis subsidia pecuniae atque vestes suppeditabat; verum etiam, quod erat praecipuum, eos religionis veritates edocebat, adhortans, ut propriam sortem aequo animo tolerarent fixumque semper in animo haberent, aeternae vitae gaudia pauperes spiritu procul dubio assecuturos.

Tale huiusce iusti infantiae initium, cui Deus splendidiora sanctimoniae signa comparabat, una cum omnibus illis charismatibus, quae, ad instar matutini roris, a Deo filiis suis conceduntur, ut serius diei calorem atque pondus iidem omnibus viribus sustinere valeant.

Pueruli praematura virtus eo magis admiratione digna erat, quo in peius mores in Gallia ruebant; unde rite meritoque de eo dici poterat, tamquam lilium inter spinas efflorescere.

Optima mater, hortante pientissimo sacerdote Grobaz, e Sodalitate Sancti Sulpitii, secum adduxit puerum in pagum *Ecully*, ubi morabatur consobrina Margarita Humbert, quae, caritate praestans, una cum religiosissimis feminis, plurima suppeditabat auxilia Dei ministris, diu vexatis et in plurium familiarum receptaculo abditis, ut, illis difficillimis temporibus, sacri ministerii officiis operam dare possent. Consobrina puerum curae duarum Sororum ex Instituto Sancti Caroli commisit, quae illud ad sacrum Convivium recipiendum instituerent. Anno millesimo septingentesimo nonagesimo nono, aetatem annorum tredecim agens, primo accessit Ioannes Baptista ad Eucharisticam mensam, in domo illustrissimi Comitis Pingeon, eodem fere modo, quo sancti Christi martyres, persecutionis tempore, for-

tium cibo in sacris penetralibus vescebantur. Et tam insigni fidei sensu primum ad Agni convivium accessit, ut absque dubio retineri possit, pueri animum pro divino Sponso decorum sanctuarium, ea solemni die, fuisse constitutum. Nam, apud suos reversus, cito sibi socios plurimos adscivit, exstititque semper exemplum innocentiae, obedientiae, castitatis et insignis sanctimoniae.

Ad agrestia explenda opera, quae pro certo, aetatis causa, gravia sibi erant, assiduus puer vires coacervabat et, ad vesperum, labore defatigatus, domum repetens, catechismi, Evangelii et sacrarum precum lectioni, sub tremulo rusticae lucernae lumine, vacabat, numquam a pio exercitio desistens, nisi somno devictus. Subsecivis horis, minime ducebat otia: fingebat enim a limo terrae effigies sacerdotum, quos omnes vehementi amore venerabatur. Huiusce temporis memoria semper Ioannis Baptistae animo pergrata fuit, quam maximo cum humilitatis spiritu, hisce verbis patefacere suescebat: « Adolescens terram colui; saepe humum, adunco « vomere percutiens, mihimet dictitare solebam: " Animus tuus colendus « est, Ioannes; herbam maleficam ab eo evellere necesse est, eumque ad « excipiendum fecundum Dei semen parare „ ».

Tandem aliquando, aedibus sacris reseratis, novo rerum ordine constituto atque restituta Catholicae Ecclesiae pace, Ioannis animus exsiliit et praesensit adolescens se ad maiora a Deo vocari. Paulo post, cum ad pagum *Ecully* reversus esset, mutuus intercessit amor inter Ecclesiae parochum, pietate praestantissimum, R. Balley, et pium adolescentulum, qui religiosissimo viro declaravit se, inde a pueritia, desiderio flagrasse inter sacerdotes sese cooptandi, ut plurimas animas Christo lucrifacere valeret.

In candidum adolescentulum laudatus parochus Balley tenero amore captus, promisit se, qua par esset cura, omnia expleturum sacrificia, ut illi prodesset in studiorum palaestra. Et ita factum est; Ioannes alacri animo studiis operam dedit, nec labori pepercit unquam, ut in litteris egregie procederet; at, ingenio tardus et memoria infirmus, opem quidem magistro praebente, et maiore contentione in studium se incumbente, parum profecit et, animo deficiens, sensit parochi sacrificia suosque labores prorsus inania esse. Quare apud suos redire in animo revolvit; parochus, qui discipulum suum sacerdotio initiatum iri quodammodo praedixerat, verbis consilioque illum adhortatus est, ne ab incepto studiorum curriculo recederet.

Ad asperas in discendo edomandas difficultates adolescens ad Deum mentem intendit, ut divino lumine illustraretur; itaque a Sancto Francisco Regis auxilium expostulavit eiusque sepulcrum invisit, enixe rogans ut sibi facilitatem percipiendi elargiretur et tantum disceret, quantum pro

fido Christi operario satis esset. Haud inanis exstitit deprecatio; cito enim minorem in studiis expertus est difficultatem, adeo ut magister ipse miratus valde fuerit de insperato adolescentis profectu. At novum ortum est negotium, quo studiorum cursum Ioannes intermittere coactus fuit, post quinque vel sex annorum spatium. Nam, initiato in universa Gallia delectu, cum Ioannis nomen in clericorum albo a militiae onere immunium relatum non apparuisset, ad arma vocatus est; quo adveniente nuntio, quasi fulguris ictu percussa fuit familia Vianney. Pater, ingentem summam solvendo, sperabat a militiae vinculo expertem filium evasurum; verum spes in irritum cessit et Ioannes ad castra proficisci coactus est.

Magis parentum quam suimet dolore oppressus, in morbum incidit iuvenis, cumque, constituta die, apud tironum militum ducem non exstitisset, a militibus illico, quo vitam degebat, missis, adductus est in valetudinarium Lugdunense, ubi, curis refectus, post quindecim dies e morbo convaluit et in oppidum, cui nomen *Roanne*, contendere coactus.

Verum, novo febris furore percussus per viam, necesse fuit, ut rursus ad nosocomium adduceretur, ubi duos menses constitit, tanta pietatis et patientiae signa praebens, ut plurima aestimationis et venerationis argumenta a militibus, parentibus, amicis atque a Sororibus Sancti Augustini, quibus commissa erat militum infirmorum cura, quotidie receperit.

Itaque, assiduis renovatus curis, valetudine plane confirmata, Ioannes Baptista militum cohorti adscriptus est, quibus iam fuerat mandatum, ut in Hispaniam pugnaturi properarent. In his angustiis, templum ingressus, moestus preces omnipotenti Deo fudit, et, cum diu ibi moratus esset, sero ad legionem pervenit atque veluti transfuga habitus. Sed, intercedentibus aliis pro eo, nullo comperto voluntariae desertionis signo, proficiscendi venia data est. Et revera se dedit in viam, sed ad Deiparam Virginem fidenti animo confugit, ne in tam adverso casu desereretur.

Deprecanti auxilium praebuit misericordiae Mater; nam post multum itineris, sudore madescens et viribus effractus, Ioannes Baptista substitit et ex improviso quidam ignotus iuvenis obvius ei fuit, ducem se offerens in peragendo itinere. Quo factum est, ut per agros, per montes, per occulta loca, ambo ad vicum vulgo *les Noés* pervenerint, ubi ignotus adolescens quibusdam coniugibus socium tradidit, cuius ab oculis illico se subduxit.

Sensit Ioannes Baptista prodigium indubium evenisse, prospiciente Deo. Non multo post, benignissime a praefecto vici exceptus, matrifamilias, viduae pietate et caritate insigni, cui nomen Claudia Fayot, commissus fuit, apud quam vitam tutus ab inquisitionis periculis per diuturna tempora transegit.

Huiusce optimae viduae sollicitudinibus, cupiens Ioannes Baptista tri-

butum sui grati animi quodammodo solvere, se uti magistrum syndico praebuit ad pueros erudiendos. Quod summo gaudio approbatum fuit et absque mora Dei Servus pueros vici instituere coepit tanto amore et patientia, ut sibi totius populi aestimationem gratumque animum cito conciliaverit. Morum candorem, modestiam pietatemque iuvenis, veluti prodigium novum, mirabatur optima vidua Fayot et plurimi ex paroeciis finitimis affluebant, ut tantum virum agnoscerent atque una simul orarent. Animadverterant oppidani, sibi a Deo commissum fuisse ingens pretiosumque thesaurum; quare, ut Ioannem a militum inquisitione defenderent, quotiescumque eorum incursionem timebant, concivibus super pagi eminentia loca in excubias constitutis, mandabant, ut a longe, signo dato, satellitum praesentiam nuntiarent.

Huius tempestatis turbidas vices Ioannes Baptista posthac in mentem revocare suescebat; verum in se valde laetabatur, constanti mente tenens fraternum incolarum amorem, qui per ea squalentia tempora sibi tutum praebuerant asylum. Ideoque numquam sui animi sensus pro religiosissima vidua Fayot sensit deficere; immo in sacerdotalis ministerii initio, quotannis illi epistolam mittere solebat, in qua adoptivae matri ardentissima felicitatis vota auspicabantur.

Propitiora tempora in mente Ioannes volutans, preces assiduas Deo fundebat ut sibi domum paternam repetere permitteret et studiorum intermissum curriculum tandem resumere daret. Accessit tandem a Deo constituta dies et Ioannes Baptista, certior factus fratrem in sui locum fuisse ad castra vocatum, ad vicum *Ecully*, laetantibus insimul atque dolentibus incolis pagi *les Noés*, reversus est, ac, omni expers anxietate, rursus litterarum studiis operam dedit.

Anno millesimo octingentesimo duodecimo, a pientissimo parocho Balley, quem semper ardenti prosequebatur amore, missus fuit ad Seminarium, cui nomen *de Verrières*, ut philosophicae disciplinae incumberet, cuius magistrum gallice audire coactus est; latine enim non satis sciebat. Cum, insequenti anno, sacrae Theologiae studio vacandum sibi esset, apud parochum, feriarum tempore moratus, theologalis scientiae elementa est aggressus, humilitatis spiritu et verae poenitentiae signis, omnem adhibens curam, ut bonus fidusque operarius in vinea Domini succresceret; nam in animo immotum sibi erat, sacerdotis missionem, utpote arduam, mentem sane requirere scientia ditatam ut gravibus ministerii sacri officiis sit satis.

Ea tempestate, beati Ioannis Baptistae proba et veneranda mater praemium pietatis suae est in caelis assecuta, eiusque obitus vulnus acerbissimum in filii pectus intulit; attamen, tranquillo animo, in divinae voluntatis consilio Ioannes recubuit

Duos fere post annos, duce semper et magistro sapientissimo parocho Balley, ad sacrae Theologiae periculum obeundum satis paratus, magnum Lugdunense Seminarium ingressus est. Verum Deus Famulum suum crucis sigillo signavit; etenim, cum hic ante examinantium coetum consedit, tanto timore fuit arreptus, ut incongruas responsiones dederit, ideoque dimissus fuerit. Parochus, qui, huius infausti exitus sese quodammodo auctorem existimabat, adeo egit, ut Ioannes novum periculum obiret; quo expleto, insignis pietate clericus exceptus est ad Sancti Irenaei Seminarium, ubi, non multo post, in ecclesia cathedrali Gratianopolitana, anno aetatis suae vigesimo nono, sacrum presbyteratus Ordinem, non tantum doctrinae titulo, quantum modestiae et sanctimoniae signis, recepit. Vixdum sacerdotali ministerio est initiatus, tanto exarsit caritatis zelo, ut maiore doctrina praestantes iure meritoque coniectaverint illum pro Dei gloria animarumque salute nobilissima facinora esse gesturum. Tunc amantissimus parochus vici *Ecully*, administratorem dioceseos, sacerdotem Courbon, enixe rogavit, ut sibi, tamquam vicarium, Ioannem Baptistam Mariam consociaret; quod absque ulla difficultate obtinuit: nam haud inscius moderator erat de alacritate et diligentia Servi Dei in sacris obeundis officiis. Hic itaque apud omnes societatis ordines quam citissime sibi illam aestimationem comparavit, quae, prae omnibus, exstat sacerdotibus decori. Princeps in fiducia danda ipsemet magister; atque una simul vitam austeram et sanctam, veluti in claustro, ambo duxere, non cibo, sed ieiunio viventes, uti olim Sanctus Benedictus et Sanctus Romanus.

Tanta parochi et vicarii austeritate oppidani moti, legatum ad moderatorem dioeceseos miserunt, decretum invocantes, quo ambo ad minus rigidam vitae rationem reducerentur.

Apostolico exardescens zelo, intuetur Ioannes vastum prae se aperiri campum, in quo uberrimi caritatis fructus colligi possint, et alacrem dat operam in moderandis poenitentium conscientiis, maximam diei partem traducens in confessionibus excipiendis. Quare frequens poenitentium multitudo, integritate Dei viri allectorum, sacrum Tribunal veluti obsidione circumdabat; et plurimi exstiterunt, qui, per diuturnos annos divina Sacramenta respuentes atque licentiosam ducentes vitam, ad bonam frugem, moderatore Ioanne Baptista, reversi sunt.

Interim solers parochus Balley, consumptus laboribus, vigiliis, cruciatibusque, quos terroris tempore fuerat passus, refertus meritis, fidenti animo, horam exspectabat qua iustitiae corona decoraretur, et affirmabat se maximo gaudio animam exhalaturum, cum iam catholici cultus restaurationem et Ecclesiae Dei triumphum conspexisset.

Post tanti viri obitum, incolae vici *Ecully* una voce asseverant, vica-

rium Ioannem Baptistam, quem ad sui imaginem parochus effinxerat, in mortui locum constitui, absque mora, pastorem. At incolarum precibus Ioannis modestia restitit, qui affirmabat se non esse idoneum ad illud pergrave munus suscipiendum, quod suas vires longe excedere videbatur.

Omni posthabita recusationis causa ex moderatorum parte, duos post menses, sacerdos Vianney renuntiatus fuit parochus, sed in vicum *Ars* est missus, in cuius paroecia multa mala erant radicitus evellenda. Sacerdos Courbon, illum ad officium parochi renuntians, hisce verbis est allocutus: « Illico perge, Ioannes; expers Dei amore vicus ille exstat; tu illuc « Dei caritatem pro certo adduces ». Hanc coniecturam non fefellit eventus. Vix enim Famulus Dei in pago consedit et munus parochi suscepit, se pro viribus dedit ad multa zizania exstirpanda.

Pagus *Ars*, cuius incolae fere omnes rei rusticae erant addicti, virtutis nomen revera ignorabat; templum Dei prope desertum squalebat; confertissima multitudine opplebantur cauponae, praesertim diebus dominicis, qui et manuum opere profanabantur; iuventus ludis, choreis et voluptatibus indulgebat; undique iniqui perditique mores. In tanta animorum pravitate novi parochi mens vehementer commota est; verum is animum non despondit. Negotii arduitatem meditatus, existimavit, nihil aliud sibi agendum, nisi preces, gemitus ac suspiria ad Deum effundere, a divina misericordia efflagitans, ut filios, sibi commissos, ad bonam frugem reduceret. Crebris precibus auxilium verbi consociavit, quod summa eloquentiae vi auditoribus nunciabat, usus illo concionandi genere, quod vulgo «sermo pedestris » appellatur. Quare in viis, in campis, inter domesticos parietes, ad infirmorum lectulos, quacumque occasione arrepta, hoc praedicationis genus adhibuit, quo innumeras animas Deo lucrifecit. Rite compererat, se numquam oppidanis aliquid boni redditurum, nisi prius, eos diligendo, ab illis quoque diligeretur. Sublime pastoris munus maximopere sentiens, in suum gregem aequalia aestimationis et devotionis signa praebuit; suavi comitate pueris obvius occurrit; eorum animos extemplo sibi captavit atque tenellas mentes doctrinae christianae pabulo aluit.

Arcessitus properabat illico; saepe vero non arcessitum domos ingredientem intuebantur incolae vici, notitias de familiis requirentem et, transitione quadam ingeniose parata, de rebus divinis verba dicentem, omnibus attente devoteque audientibus.

Quo melius sancti Viri zelus polleret, divina Providentia, exinde ab eius parochialis ministerii initio, ingens suppeditaverat auxilium ex parte pientissimae mulieris, cui nomen Comitissa de Ars, quae, etsi divitiis multoque auro affluens, tamen temperatam ducebat vitam inter altioris perfectionis exercitia, non aliter vivens ac in claustro. Huiusce excellentissi-

mae feminae domus refugium pauperum atque nosocomium evaserat, ubi oppidani non solum cibo, sed divini verbi alimento reficiebantur.

Princeps parochi virtutes Comitissa est admirata et sensit paroeciae de *Ars* inaestimabile donum a caelo fuisse datum. Quare larga caritatis subsidia parocho remittere suescebat, ut inceptum reformationis opus ad exitum feliciter perduceret. Et revera nihil aliud sancti Viri cordi potius erat, quam languescentem, immo demortuam paroeciam renovare, eamque veluti centrum pietatis instituere. Tribus itaque subsidiis, hominum peritiorum exemplo fretus, est usus ad sopitam fidem excitandam. Primum ex his constituit in pietate et obsequio erga Ssmum Sacramentum; ideoque omnem adhibuit curam, ut perpetua adoratio instauraretur, cui cito adfuerunt non solum laudata Comitissa aliaeque devotae mulieres, sed etiam agricolae, qui, instrumentis laboris ad fores templi depositis, vespere accurrebant, Eucharisticum Tabernaculum, flexis genibus, adoraturi. Sic de die in diem succrescebat ovium numerus, et templum, prius desertum et squalens, sensim frequens et assidua fidelium sedes evasit, qui, in pietatis exercitiis a parocho institutis, dulcissimam laboribus requiem inveniebant ac solamen.

Aliud sanctificationis subsidium in hoc erat, ut incolas ad frequentiorem usum Sacramentorum adduceret; pauci enim, solemnibus diebus tantum, ad Eucharisticam mensam accedebant, et prorsus ignorabant, divinam Eucharistiam vitae christianae fundamentum esse omniumque prodigiorum fidei secretum, in quo patuit Apostolorum fides, Martyrum constantia, Virginum castitas. Verbis exprimi nequeunt eius tenerrimae invitationes ad Sacramentum amoris, ut omnes divinae caritatis igne succenderet; quo usus subsidio, plurimos ad perfectionem adduxit.

Tandem censuit, ad alendam pietatem, aliquod sodalitium esse instituendum: pro viris unum, pro feminis alterum. Duasque revera Sodalitates instauravit, videlicet a Sanctissimo Sacramento et a Sacratissimo Rosario, quibus addidit in posterum Confraternitatem Sacri Cordis Iesu, Archiconfraternitatem Beatissimae Virginis a Victoriis nuncupatam et Sodalitium Deiparae sine labe conceptae. Neque heic destitit animi alacritas; nam pro erudiendis puellis scholam aperuit, quae postea in hospitium pauperum puellarum conversa est, adscito nomine *La Providence*. Partim collaticia pecunia, partim aere suo, hospitium hoc erexit, puellarum curam committens Sororibus a Sancto Ioseph.

Tribus hisce usus subsidiis, Beatus Ioannes Baptista Maria, patientia, caritate et zelo effecit, ut brevi alia evaserit paroecia; siquidem vitiorum loco, virtus; frequentes in templo cives; qui choreis agitandis maxima indulserant voluptate, illico ad modestiorem vitae methodum se retraxe-

runt; qui diem festum profanare fuerant soliti, a servili opere manum abstinuerunt; qui lingua sacrilege usi erant, blasphemias in Deum atque in Sanctos eructantes, digna in caelum cantica extollere coeperunt. Item dicendum de cauponiis tabernis, quarum tres sponte occlusae, quarta rogatu parochi, qui tamen indemnem praestitit cauponem.

Itaque, moribus compositis, admiratione et exemplo paroecia excelluit, et frequentes advenae eam esse, praesertim diebus dominicis et festis, veram felicitatis aedem, laeto animo testabantur. Quamobrem, parochi Ioannis Baptistae Vianney sanctimoniae fama in finitima oppida diffusa est; hinc complures in vicum *Ars* conveniebant, consilia quaerendi causa et animos pio sacerdoti patefaciendi; omnes autem domos suas repetebant laeti, quippe qui in eo consiliarium in dubiis, consolatorem in cruciatibus, medicum in aegritudine invenerant, atque una voce dicebant vicum *Ars*, olim plane desertum, in christianam oasim mutatum fuisse sub parochi vigilantis sanctique ductu. Hac tempestate ortum inde habuit admirabilis et constans peregrinatio hominum, cuius numerus, postremo vitae Beati tempore, octoginta circiter convenientium millia attigit.

Honore et cultu aedi paroeciali restitutis, alio dilatata est sancti viri caritas, qui pluribus in locis missiones fundavit, felici successu semper et ingenti animarum proventu. Ad has instituendas nulli pepercit studio, et si quae res aureae vel argenteae sibi dono datae fuissent, eas illico in missiones sublevandas atque in alia caritatis opera impendebat, praesertim pro pauperibus, ad quos erigendos dentes quoque suos ac sacerdotalem tunicam vendidit.

Vix orbis puellis refugii domum aperuerat, cum ex improviso extraordinarii rumores nocturnam parochi quietem et presbyterii silentium turbare coeperunt. Et vir sanctus enarrat eos, perdurante nocte, tempestatis ictibus comparari potuisse, non ab ulla humana causa, sed a diabolico spiritu promanantes, qui eum diu vexabat et innumeris modis torquebat. Per triginta quinque fere annos perstitit tam terribilis cruciatus Satanae, quem Dei Servus solummodo signo crucis et divino verbo fugabat. Nec una tantum haec turbationis causa; adde hominum nefariorum contradictiones, minas et censuras, etiam ex parte sacerdotum, illum praepostero zelo exprobrantium. Qua furente vexatus pugna, tranquillo ac hilari animo cunctas sustinuit perpessiones, et quo istae augescebant, eo patientior fiebat Ioannes, quo frequentior dolor, eo mirabilior abnegationis vis.

Succrescente in dies admirantium multitudine, plurimi accedebant, qui eum deridere ac offendere minime erubescebant; verum, Servi Dei hilarem vultum animique tranquillitatem intuentes atque explorantes, illico fiebant amici. Sacerdotes ipsi, qui multos per annos ei contradixerant, recognitum

errorem abnuentes, illimitatam atque perseverantem fidem tanto viro exhibuerunt, clare demonstrantes, hanc esse victoriam ad humilitatem solummodo spectantem.

Quo liberius apostolus in latiore campo spatiaretur, destinatus fuit in paroecia vulgo nuncupata *Salles-les-Beaujalais*. Accepto nuntio, oppidani pro viribus praesto fuerunt, ne amantissimo parocho orbarentur. At ille, iussui parens moderatorum, divinae voluntati adquiescens, illico proficiscitur. Cum vero ad flumen Saonam pervenisset, traiicere prohibitus est, nam mirum in modum ab alveo suo flumen undas in terram proiecerat, et vehementissimi venti undique efflabant; igitur ad pristinam sedem reverti coactus est; quumque moderatores censuissent, hoc divinae voluntatis manifestum esse signum, ne parochus vicum *Ars* relinqueret, eum incolis reddiderunt, a quibus summo animorum gaudio rursus exceptus est.

Per quadraginta fere annos in hoc parochi munere consedit Ioannes Baptista, quem Deus, viventem adhuc, suis charismatibus locupletavit. Et revera occulta cordium, in confessionibus excipiendis, cognovit; mortem cuiusdam absentis mulieris praevidit; plurimos morbis laborantes sanavit; multaque praesagivit, quae eventu non caruerunt.

Cum annum septuagesimum aetatis suae excessisset, debilitate quadam corporis laborare coepit et sensit se ad suprema vocari. Quare, oppidanis quodam die, vespertina hora, in templum arcessitis, sui obitus diem praenuntiavit, gratias ex corde agens de admirabili subsidio ab ipsis pastorali suo ministerio per diuturnos annos praestito. Praedictio confirmata est eventu; etenim, post quattuor morbi dies, Sacramentis receptis, insigni fidei et pietatis sensu, coram innumeris sacerdotibus, qui, Dei consilio, a longinquis etiam dioecesibus ad infirmum invisendum accurrerant, die quarta mensis augusti, glorioso Patriarchae Sancto Dominico sacro, anno millesimo octingentesimo quinquagesimo nono, Servus Dei Ioannes Baptista Maria Vianney praesentem cum aeterna vitam placide commutavit.

In presbyterii inferiori aula cadavere exposito, undique illud visendi causa concursum est, omnesque, certatim, aliquid auferebant ex iis, quae ad defunctum utcumque pertinuerant.

Vix finitimis paroeciis per lugubre campani aeris signum datum est et per publicas Galliae ephemerides innotuit Dei Servi obitus, novus et maior undique concursus est factus, quo confirmatum fuit, famam Dei Famuli sanctimoniae iam per plurimas orbis terrarum partes peragravisse.

Absolutis exsequiis, quibus praefuit Episcopus Bellicensis et in defuncti parochi laudem commoventissimam habuit orationem, coram trecenis presbyteris et mira frequentia populi undique confluxi, cadaver trasla-

tum fuit ad sacellum Sancto Ioanni Baptistae sacrum, ibique in medio templo sepultum.

Mors Dei Famuli haud impediit, quin sanctitatis opinio creverit et ubique gentium viguerit, innumeris miraculis confirmata, uti ex nonnullis, quae breviter innuimus, constat.

Puer, paralysi ac multis crisibus affectus itemque voce destitutus, inter novendialem precem ab eius matre Dei Servo adhibitam, perfecte convaluit et, ob tantum prodigium, pueri pater religiosissimus evasit.

Puella novennis, anchylosi in altero e brachiis cruciata, adhibita ipsi brachio corrigea solearum Famuli Dei, septimo die novendialium precum, integram valetudinem recuperavit.

Catharina Bresson, undecimo aetatis anno, vomitibus, cordis ac nervorum dolore, lapsus causa, tentari coepta, vigesimo autem sexto gravissima intestinorum obstructione, post tredecim menses intolerabilium perpessionum, deglutita particula lapidis e sepulcro Servi Dei, extemplo perfecteque convaluit.

Ob haec et alia huiusmodi caelestia prodigia, intercedente Ioanne Baptista Vianney obtenta, eius Beatificationis et Canonizationis Causa apud Sacrorum Rituum Congregationem suscepta fuit et sanctae memoriae Pius Papa IX, Praedecessor Noster, die tertia octobris, anno millesimo octingentesimo septuagesimo secundo, introductionem huius causae propria manu signavit. Rite expensis singulis probationibus ex processibus Ordinariis et Apostolicis, rec. me. Leo Papa XIII, Praedecessor quoque Noster, die vigesima sexta iulii, anno millesimo octingentesimo nonagesimo sexto, solemniter pronunciavit decretum, quo sanxit, Ven. Dei Famulum Ioannem Baptistam Mariam Vianney heroicis enituisse virtutibus. Die autem vigesima prima ianuarii, anno millesimo nongentesimo secundo, habita est Congregatio *antepraeparatoria* super miraculis, de quibus in duabus aliis disceptationibus actum est, donec, lato suffragio a singulis officialibus et Patribus Consultoribus, sanctae memoriae Pius Papa X, Antecessor Noster, die decima septima aprilis, anno millesimo nongentesimo quarto, solemniter decrevit: *Tuto procedi posse* ad recensendum Dei Famulum inter Beatos caelites. Insequenti anno, scilicet millesimo nongentesimo quinto, die octava ianuarii, Beatificationis solemnia, Bellicensium et Francorum omnium votis impletis, in Vaticano Templo celebrata fuere.

Novem post annos, novis ab omnipotente Deo prodigiis patratis, opitulante semper Beato viro Ioanne Baptista Maria Vianney, die decima tertia maii, anno millesimo nongentesimo decimo quarto, Causae reassumptio Apostolica auctoritate decreta est. Duo inde prodigia Sacrorum Rituum Congregationi prolata sunt ab Apostolica Sede approbanda. Respicit primum quam-

dam Antoniam Burricant ex oppido vulgo *Saint-Fourgeux*, Bellicensis dioecesis. Mulier ista parentes habuerat optima fruentes valetudine. Decimum septimum aetatis annum agens, ingressa est Congregationem Sororum a Sancto Carolo, in civitate Lugdunensi, et decem post annos professionem emisit, accepto nomine Sororis a Sancto Eugenio. In variis Congregationis domos missa, tandem sistit in domo, cui nomen *Ronno*, culinae praesertim addicta. Hic, anno millesimo nongentesimo quinto, varicibus in laevo crure laborare coepit. Cito ad medici ministerium confugit, at adhibita remedia ad morbum sanandum imparia fuerunt. Quem, in dies ingravescentem, medicus, sententia sua, insanabilem declaravit. Itaque, medicinae artis subsidia frustra experta, aegrota patrocinium Beati Ioannis Baptistae iteratis precibus expostulavit, atque ad eius sepulcrum, duabus comitantibus Sororibus, peregrinata est. In scamno posita super Beati Viri sepulcrum, per integram fere horam preces Deo effudit, firmissima concepta spe, sese, Beati ope, valetudinem recuperaturam. Et ita evenit. Dolores, molestiae, incommoda subito evanuerunt et aegrota surrexit perfecte sanata ab ulcere varicoso in laevo crure. Ex eo die, muneribus suis libere fungi valuit.

Obtigit alterum miraculum cuidam Mecthildi Rougeol, ex oppido vulgo *Villers-la Faye*, in Gallia, quae, inde ab infantia, tenui usa est valetudine et praecipue organis respirationis laboravit. Mense ianuario, anno millesimo nongentesimo sexto, influentiali morbo correpta, paulatim vocem evanescere sensit, quam, quattuor post annos, nondum recuperaverat.

Medicae artis remediis frustra adhibitis, aegrota peregrinata est ad Sanctuaria vulgo *Lourdes* et de *Ars*. In hac secunda peregrinatione, ducta est ad Basilicam, ubi exstant exuviae Beati Ioannis Baptistae Mariae Vianney, ibique diu oravit. Accepto tandem libro, ubi sacri cantus continentur in peregrinationibus recitandi, maxima cum laetitia subito sensit vocem ex gutture suo clarissimam promanare. Et revera sanata erat.

His de miraculis, triplici iuxta morem disceptatione habita, Nos tandem, die prima mensis novembris, anni millesimi nongentesimi vigesimi quarti, solemniter ediximus: « Constare de duobus propositis miraculis, « scilicet, de primo: Instantaneae perfectaeque sanationis Antoniae Burri- « cant ab ulcere varicoso in laevo crure, ac de secundo: Instantaneae « perfectaeque sanationis Mecthildis Rougeol a laryngite chronica tuber- « culari, cum omnimoda vocis amissione ».

Eodem vero anno, die vigesima octava mensis decembris, qua sanctorum Innocentium memoria recolitur, solemniter pronunciavimus: « Tuto « procedi posse ad solemnem Beati Ioannis Baptistae Mariae Vianney « Canonizationem ».

Deinde, Praedecessorum Nostrorum exemplis inhaerentes, die trigesima mensis martii huius Anni Sacri, dilectos filios Nostros S. R. E. Cardinales in *secretum* Consistorium collegimus, in quo venerabilis frater Antonius Vico, Sacrorum Rituum Congregationi Praefectus et Canonizationi huic procurandae Praepositus, Beati Viri gesta singillatim et perspicue exposuit, magnoque omnes studio incendit, ut illius memoria summis honoribus consecraretur.

Paulo post, nempe die secunda mensis aprilis proxime elapsi, *publicum* Consistorium habitum fuit, in quo dilectus filius Albertus Guidi, Nostrae Consistoralis Aulae advocatus, Causam peroravit.

Interea curavimus ut, missis, de mandato Nostro, litteris, catholici orbis Episcopi de tanta solemnitate commonerentur, quo, si facultas esset, sententiam et ipsi prolaturi, Nobis adessent. Ex quibus quum non modo ex vicinioribus, sed etiam ex dissitis regionibus non pauci in Urbem convenissent, ipsi, Causa mature cognita, tum ex illis, quae eo usque gesta fuerant, praesertim in publico Consistorio, tum ex actis Sacrorum Rituum Congregationis, quorum exemplar singulis traditum est, in Consistorio *semipublico*, die vigesima secunda mensis aprilis habito, in eamdem, qua Patres Cardinales, sententiam iverunt. Cuius rei publica instrumenta a dilectis filiis Sedis Apostolicae Notariis confecta, in tabularium Sacrorum Rituum Congregationis relata sunt.

Huic vero solemni Canonizationi celebrandae praefiximus diem trigesimam primam mensis maii, atque interea fideles sumus vehementer cohortati, ut ferventes ingeminarent preces, in iis praesertim sacris aedibus, in quibus publica Ssmi Sacramenti indicta esset adoratio, ut et ipsi uberrimum fructum possent ex tanta solemnitate percipere, et Nobis in illa absolvenda Spiritus Paraclitus benignus adesset.

Quum ergo faustissima illa dies advenerit, omnes, quum saecularis, tum regularis cleri ordines, omnes Curiae Romanae Praesules et Officiales, omnes denique, qui in Urbe aderant, Cardinales, Patriarchae, Primates, Archiepiscopi et Abbates in Vaticanam Basilicam, magnifice exornatam, convenerunt; Nosque, iis omnibus solemni supplicatione praeeuntibus, eandem Basilicam ingressi sumus. Tunc venerabilis frater Antonius Cardinalis Vico, perorante dilecto filio Augusto Milani, Nostrae Consistorialis Aulae advocato, vota Nobis et preces detulit sacrorum Antistitum, ut Beatum Ioannem Baptistam Mariam Vianney, una cum Beato Ioanne Eudes, in Sanctorum numerum referremus. Quod, quum iterum ac tertio, opportunis iuxta morem interpositis precibus, idem Cardinalis per praedictum Advocatum Consistorialem a Nobis postulasset, Nos, implorato prius ferventer Paracliti Spiritus lumine, invocato deinceps Beatae Mariae

Virginis, caelestium Spirituum ac Sanctorum omnium auxilio, tandem, « ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad catholicae fidei incre- « mentum et decus, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Sanctorum « Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione, et Venera- « bilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, « Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum consilio, Beatum Ioan- « nem Baptistam Mariam Vianney parochum vici *Ars*, Sanctum esse et « in Sanctorum catalogo adscribi » decrevimus. Cui eodem decreto copu- lavimus Beatum Ioannem Eudes, ipsum quoque virtutibus et gloria mira- culorum insignem. Mandavimus etiam memoriam Sancti Ioannis Baptistae Mariae Vianney die nona mensis augusti quotannis celebrandam et in Martyrologium Romanum referendam.

Gratiis deinde omnipotenti Deo actis, ad aram accessimus incruentum Sacrificium oblaturi, et, post Evangelii lectionem, clerum ac populum homilia allocuti sumus atque hortati, ut omnes, fidei pleni et caritate, novensiles Sanctos sibi et Ecclesiae universae propitios habere mererentur. Denique Apostolicam Benedictionem et plenariam indulgentiam impertiti sumus, atque hasce Decretales sub plumbo Litteras expediri mandavimus.

Nunc igitur, o Christi fideles, oculos vestros in novensiles Sanctos convertite eorumque exemplis roborati, magnopere laetamini. Supercrescat *fides vestra*, abundet *caritas uniuscuiusque vestrum in invicem;*[1] *omnes unanimes, compatientes, fraternitatis amatores, misericordes, modesti, humiles.*[2]

In primis autem laetentur rerum sacrarum cultores, quibus duos in sacerdotio fratres hoc solemni propitiationis anno in Sanctorum numero relatos celebrare conceditur. Praesertim vero sanctum Ioannem Baptistam Mariam Vianney imitentur sacerdotes illi, qui parochiali munere funguntur. Isti, enim, in novensili Sancto praeclarum habent exemplum pientissimi ac zelantissimi animarum Pastoris, qui, mira diligentia, prudentia et caritate, parochiale officium exercuit.

Omnes denique omnipotentem Deum ex corde precemur, ut semper in Ecclesia suos suscitet sacerdotes, qui, ut olim Sanctus Ioannes Baptista Maria Vianney, vere sint lucernae ardentes, ex quibus virtutum omnium lumen in christianum populum effundatur.

Omnibus itaque, quae inspicienda erant, perpensis, omnia et singula praemissa, certa scientia et Apostolicae potestatis plenitudine confirmamus,

[1] II *Thess.*, I, 3.
[2] I Petr., III, 8.

roboramus, atque iterum statuimus, decernimus, universaeque Catholicae Ecclesiae denunciamus, mandantes ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis, et sigillo viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae hisce Nostris Litteris haberetur, si exhibitae vel ostensae forent.

Nemini ergo liceat has Litteras Nostras definitionis, decreti, mandati, relaxationis ac voluntatis infringere vel eis contraire.

Si quis autem, ausu temerario, hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et Sanctorum Petri et Pauli Apostolorum Eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quinto, die trigesima prima mensis maii, Pontificatus Nostri quarto.

✠ Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego CAIETANUS Episcopus Sabinensis Cardinalis DE LAI.

✠ Ego ANTONIUS Episcopus Portuensis et S. Rufinae Cardinalis VICO.

✠ Ego IANUARIUS Episcopus Albanensis Cardinalis GRANITO PIGNATELLI DI BELMONTE.

✠ Ego BASILIUS Episcopus Veliternus Cardinalis POMPILJ.

✠ Ego IOANNES Episcopus Tusculanus Cardinalis CAGLIERO.

✠ Ego IOSEPH tituli SS. Ioannis et Pauli Presbyter Cardinalis FRANCICA-NAVA DI BONTIFÉ.

✠ Ego RAPHAEL tituli S. Praxedis Presbyter Cardinalis MERRY DEL VAL.

✠ Ego DESIDERATUS tituli S. Petri ad vincula Presbyter Cardinalis MERCIER.

✠ Ego PETRUS tituli S. Laurentii in Lucina Presbyter Cardinalis GASPARRI, a Secretis Status.

✠ Ego ANTONIUS tituli SS. Marcellini et Petri, Presbyter Cardinalis MENDES BELLO.

✠ Ego GULIELMUS tituli S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis VAN ROSSUM.

✠ Ego MICHAEL tituli S. Eustachii Presbyter Cardinalis LEGA.

✠ Ego AIDANUS tituli S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis GASQUET.

✠ Ego fr. ANDREAS tituli SS. Cosmae et Damiani Presbyter Cardinalis FRÜHWIRTH, Maior Poenitentiarius.

✠ Ego RAPHAEL tituli S. Hieronymi Illyricorum Presbyter Cardinalis SCAPINELLI DI LÉGUIGNO.

✠ Ego VICTORIUS AMADEUS tituli S. Priscae Presbyter Cardinalis RANUZZI DE BIANCHI.

✠ Ego DONATUS tituli S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis SBARRETTI.

✠ Ego ALOISIUS IOSEPH tituli Ssmae Trinitatis in Monte Pincio Presbyter Cardinalis MAURIN.

✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Marcelli Presbyter Cardinalis RAGONESI.

✠ Ego DIONYSIUS tituli SS. Nerei et Achillei Presbyter Cardinalis DOUGHERTY.

✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Sabinae Presbyter Cardinalis VIDAL Y BARRAQUER.

✠ Ego IOANNES tituli S. Mariae Transtyberim Presbyter Cardinalis TACCI.

✠ Ego IOANNES tituli S. Susannae Presbyter Cardinalis BONZANO.

✠ Ego ALEXIUS tituli S. Mariae de Victoria Presbyter Cardinalis CHAROST.

✠ Ego CAIETANUS Sanctae Agathae Protodiaconus Cardinalis BISLETI.

✠ Ego LUDOVICUS S. Mariae in Via Lata Diaconus Cardinalis BILLOT.

✠ Ego CAMILLUS S. Mariae Scalaris Diaconus Cardinalis LAURENTI.

✠ Ego IOSEPH S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Cardinalis MORI.

✠ Ego FRANCISCUS S. Caesarii in Palatio Diaconus Cardinalis EHRLE.

✠ Ego ALOISIUS S. Georgii ad Velabrum Diaconus Cardinalis SINCERO.

✠ Ego EVARISTUS S. Adriani Diaconus Cardinalis LUCIDI.

✠ Ego AURELIUS S. Angeli in Foro Piscario Diaconus Cardinalis GALLI.

O. CARD. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

✠ A. CARD. VICO
Ep. Portuen. et S. Rufinae, S. R. C. Praefectus.

Ioseph Wilpert, *Decanus Coll. Proton. Apostolicorum.*
Ioannes Zani-Caprelli, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. vol. XXXI, n. 18.

II

BEATUS IOANNES EUDES, MISSIONARIUS APOSTOLICUS ET INSTITUTOR CONGREGATIONIS IESU ET MARIAE ATQUE ORDINIS DOMINAE NOSTRAE A CARITATE, SANCTORUM CONFESSORUM ALBO ADSCRIBITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Hoc sacro anno, singulorum civitatumque perfectioni dicato, omnipotens et pientissimus Dominus nonnullos Servos Suos, etiam in terris, gloria extollere voluit et Ecclesiae militanti novos donare intercessores in nostris necessitatibus invocandos.

Admiremur itaque Eius consilium quare hisce diebus ad suprema altarium fastigia sex Dei Famuli evecti sunt, pluresque Beati declarantur, aliqui post longum temporis spatium a terrestri discessu, alii vero qui recenter hanc terram reliquerunt, ita ut huic gloriae largitioni non pauci adsint qui eos, dum erant in vita, cognoverunt, et eorum virtutes aestimare potuerunt.

Vos, Christi fideles, in Urbe commorantes, vel ad hanc alteram catholicarum gentium patriam peregrinantes, suspicite gloriam horum Confessorum et Martyrum, qui aeternam salutem consequuti sunt per sublimium virtutum exercitium, iuxta proprium statum peractum, et laudate mirabilia Dei, qui gloriatur in Sanctis suis et honorate Servos eius. Nosque laetamur ac bona erigimur spe fore ut grex Nobis commissus, patrocinio horum Sanctorum et Beatorum, gratias ad vitam aeternam consequendam obtineat et in praesentibus circumstantiis necessarias. Nunc autem, iuxta laudabilem Ecclesiae morem, Ioannis Eudes gesta proponimus, ut eorum memoria infirma corda ad imitationem provocet debilitatem nostram confirmando atque exemplum eius mentes trepidantes reficiat et ad caritatem et devotionem excitet.

Anno millesimo sexcentesimo primo reparatae salutis, die decimaquarta mensis novembris, in pago vulgo *Ri* nuncupato, Sagiensis dioecesis, ortum habuit Ioannes Eudes e piis honestisque parentibus Isaac et Martha Corbin, qui, ut filium haberent, sacram peregrinationem susceperant ad sanctuarium Nostrae Dominae *de la Recouvrance* votumque perfecerant eum Deo devovendi. Voti compotes natum puerum protinus lustralibus aquis regenerandum curarunt, indito ei nomine Ioanni. Illico, parentum

pietatis exemplo, puer mirum in modum floruit, plurima documenta virtutum suis aequalibus praebens.

Testes narrarunt, parentes maxima anxietate turbatos ob eius diuturnam absentiam, illum adhuc puerascentem, invenisse ad posticam templi columnam in divina abreptum. Et similiter retulerunt, Ioannem, adhuc novennem, recepta alapa a quodam Desdignières, suo coaequali, in genua ante illum procubuisse alteramque praebuisse genam, Evangelii consilia sequutum. Reus, de hoc stupens, publice factum diffudit, quod omnium animos ingenti admiratione replevit.

A primae aetatis flore, singulari obsequio prosequutus est parentes, qui sacerdoti Iacobo Blanette eum commiserunt ut rudimenta christianae catechesis ediscceret. Cum autem multa virtutum exempla et praecocem orandi habitum exhibuisset, duodecim annos natus, Ioannes, die Pentecostes anni millesimi sexcentesimi decimi tertii, ad sacram Synaxim accessit atque ineffabiles animi delicias expertus est cum primum divinae carnis alimento fuit satiatus. Ut huius caelestis panis, infirma pectora corroborantis ac maturantis in iis virginitatis florem, frequentior sibi esset usus, contra concivium segnitiem, tantum semel per annum ad Eucharistiae Sacramentum accedentium, Ioannes veniam obtinuit, ut singulis mensibus divino cibo vesceretur. Quare pietas, fides, amor, tam huiusce salutaris alimenti frequentiore usu, quam caelestium dulcedinum copia, quibus eum cumulare Deus non dedignabatur, mirum in modum enituerunt, adeo ut, nondum adolescens, Ioannes tali divinae caritatis ardore incensus, perpetuo castitatis voto se Deo obstrinxerit.

Mense octobri anni millesimi sexcentesimi decimi quinti, vix grammaticae elementa edoctus, in Cadomensi Collegio est exceptus, cuius erant Moderatores Patres e Societate Iesu: ubi ingenii praestantia, singularique cito emicuit pietate et, nomine « devoti » nuncupatus, velut exemplar propositus fuit condiscipulis, quorum numerus tercentum et ultra erat.

Adolescentuli pietas praecipue in Deiparam est effusa, quam ipse Reginam, Patronam ac Sponsam dicebat, cuius in digito olim anulum posuerat, foederis conventum subscribens et sanguine suo signans. Collegii Rector de singulari eius agendi ratione non tantum in litteris, verum potissimum in pietate, optimum testimonium praebuit.

Feliciter absoluto philosophiae curriculo, parentes, licet pietate insignes, cupiebant Ioannem adolescentulam ducere divitiis virtutibusque pollentem, sperabantque se praevalituros consilio filioli, cui ecclesiasticum statum suscipere valde cordi erat. At eorum spes in irritum cecidit, quia Ioannes, voto castitatis iam adstrictus, absque mora matrimonium respuit; immo parentes in memoriam revocantes promissionem factam in sanctuario

Nostrae Dominae *de la Recouvrance* ante filioli nativitatem, ipsi eum hortati sunt ut illam viam sequeretur, quam Dei consilium praesignaverat.

Paternam domum repetens, anno millesimos excentesimo vigesimo, Ioannes tonsuram et minores Ordines a suo Episcopo Camus de Pontcarré accepit et, quo firmiori fulcimini inniteretur pro animi sustinendis viribus, quod domi haud facile sibi erat, rursus patrem adversum habens, rursusque assentientem, consilia confessarii sequutus, Congregationem Oratorii Parisiensis institutam a pientissimo Patre De Bérulle, non multo post inter S. R. E. Cardinales adlecto, adivit. In adolescente clerico ille quam citissime agnovit unum ex iis, quos Providentia Dei ad collapsum sacerdotale ministerium instaurandum compellat. Clericus, nondum diaconatus Ordine donatus, studiis alacri animo incubuit, quibus adeo profecit, ut sibi praedicationis munus concreditum fuerit, quod summa cum laude tractavit, quamvis nondum in sacris renuntiatus.

Ab Evangelii praeconis officio uberrimi fructus in animarum salutem promanantes, Patris de Bérulle flagrantiorem in Ioannem amorem legitimum demonstrarunt, cui, absque invidiae umbreculis, omnes Congregationis sodales sese consociarunt.

Exeunte anno millesimo sexcentesimo vigesimo quinto, singulari animi ardore, Ioannes, viginti quatuor annos agens, sacerdotio auctus, primam Deo hostiam litavit et ab eodem Patre De Bérulle concessum est ut citius ipse in catholica vinea locupletiorem messem metiretur.

Aliter autem Dei consilio statutum fuerat; nam novensilis sacerdos, iam molesto morbo laborans, ob asperum vitae genus susceptum, coactus est Parisiis discedere, ut in solitario loco, vulgo ***Aubervilliers***, malefirmam valetudinem reficere valeret. Paullatim in solitudine convaluit et non multo post a suo moderatore arcessitus fuit ad praestantiores verbi Dei praecones auscultandos. Domum in via vulgo S. Honorati positam reversus, Ioannes studio, pietati et apostolico ministerio operam dare coeperat, cum ex improviso a patre suo epistolam recepit nuntiantem in natali loco plurimas victimas pestem in diem vehementius dimetiri, ideoque filii caritatem necessariam prorsus esse in tanto discrimine. Infausto nuntio recepto, habita praesidum venia, Ioannes absque mora properavit totumque se exhibuit concivibus asiatica lue perculsis. Una simul cum pientissimo sacerdote, qui sibi hospitalitatem ardenti animo praebuerat, quam alii negaverant, per plures menses adlaboravit, non modo corpora pestifero morbo infecta, verum etiam animos moerore cruciatos, summa cum caritate reficiens.

Idem auxilium praestitit plurimis locis luetico morbo etiam vexatis, nulli labori indulgens, omnes fere horas somno subducens, ut afflictis sola-

tium praeberet, timentes corroboraret, cunctos hortando ad Mariae Virginis opem implorandam, quam praesentissimam Argentonii cives experti, a saevissimo flagello servati sunt.

Anno millesimo sexcentesimo trigesimo primo, vehementiori impetu irruit asiatica lues in civitatem Cadomensem; omnium animos timor anxius angit cunctique fugitant ne in morbum incidant. Ioannes accurrit quo frequentiores degunt infecti morbo, huc illuc se confert Sacramentorum subsidia ministrans: et ne confratribus suis pestilentiae semen communicet, vespere, viribus fractus, degit in ligneo dolio, in quodam prato posito, cui nomen inditum est « pratum Sancti ».

Brevi autem morbus Oratorii sedem quoque invasit et Ioannes in fratrum auxilium se pro viribus dedit, pro nihilo vitam ducens, ac tantos perpessus labores in gravissimum incidit morbum ac in eo fuit ut supremum obiret diem. At filiarum a S. Teresia et monialium a S. Benedicto assiduis precibus, ieiuniisque pro illius valetudine peractis, sospes Ioannes evasit, novoque ardore apostolicum munus suscepit, intuens populum rudi ignorantia pravisque moribus fuisse imbutum ob Iansenisticae doctrinae pericula, quae ne clerus quidem effugere potuerat.

Diuturnis propterea assiduisque precibus sua studia fecundans, a Deo petiit ut pro salute animarum comparanda, erroribusque terendis doctus ac sollers missionarius fieret; hoc statim obtinuit, et eius alacritas in reducendo errantes ad bonam frugem, zelo Francisci Salesii et Vincentii Ferreri merito comparari potuit. Anno millesimo sexcentesimo trigesimo secundo cum sociis Oratorianis missiones in Normandia aggreditur uberrimosque fructus ex iis laeto animo colligit. Nemo Ioannem concionantem audire poterat, quin ad lacrimas moveretur, atque ex ambone descendentem confertissima hominum multitudo illum confessarium requirebat ut lucem mentibus praestaret animisque solatium afferret: eius prudentia atque suavitas in sacro tribunali explebant quod in concionibus eloquentiae vi inceptum fuerat.

Ita feliciter hisce primis missionibus peractis, duos post annos, quibus maiore alacritate studiis incubuit, plaudente Patre Condren, novo Congregationis Moderatore, ab Archiepiscopo Rothomagensi Ioanni commissum fuit, ut per totam Normandiam sacras missiones perageret, sociis sibi opportune adscitis. Quapropter inter divinae legis nuncios saeculi prodigium est habitus, non solum a Patre Olier, Societatis Sancti Sulpitii Institutore, verum etiam a Galliarum Regina et a Revmo Domino Bossuet, viro doctrina praestantissimo.

Quamvis plurimas iam enumeraret victorias in erroribus Calvinistarum atterendis, quorum nonnulli ad catholicae Ecclesiae sinum reducti fuere,

attamen Ioannes maximo affectus est dolore cum animadvertisset missionum fructus minime diuturnos exstare, ex eo quod a supremis Moderatoribus iuvenes obtineri minime possent Ecclesiae devovendi. Quare sensit nihil inceptum opus profuturum, nisi instituerentur Seminaria ad cleri bonum et incrementum; et experientia edoctus ad hoc iam non respondere Oratorianam Congregationem uti Fundator De Bérulle in votis habuerat, lumine a Deo implorato, tametsi aegro animo, ex eadem Congregatione egredi statuit. Hinc inter confratres exortae sunt discordiae et haud facile fuit ad obedientiam revocare quosdam socios, qui, dum egressum Ioannis amare deflebant, eum tamen adversarium timebant. In tanto discrimine alacrem operam ipse Ioannes dedit ad concordiam referendam inter Oratorianos, at eius reconciliationis conatus nullum effectum sortiti sunt.

Egressus igitur ex Oratorii Congregatione, quinque cum sacerdotibus sociatus, ad vetustissimum sanctuarium Nostrae Dominae *de la Délivrance* nuncupatum se contulit, Iesum et Mariam enixe rogans, ut instituendae Societatis anima, exemplum ac regula exstarent. Ad hoc opus assequendum, praesidem ac altorem habuit Episcopum Baiocensem; sed in hoc negotio plurimas, permittente Deo, afflictiones passus est, praesertim illam iniquam incusationem, qua arguebatur ingentem pecuniae summam ab Oratorio abripuisse pro sua instituenda Congregatione. Incusatio prorsus falsa exstitit; cito enim compertum fuit, pecuniam partim a Ducissa de Aiguillon ei fuisse ministratam, partim autem a familia de Repichon solummodo promissam, hoc tantummodo consilio, ut novo operi praecipue consuleretur.

Ita die vigesima quinta mensis martii anni millesimi sexcentesimi quadragesimi tertii, initium habuit Presbyterorum saecularium Societas, cui nomen inditum « Congregatio Iesu et Mariae », et illico in civitate Cadomensi primum Seminarium apertum fuit, quod, insequenti anno, una cum praedicta Societate, rite Episcopus Baiocensis confirmavit. Complures autem Episcopi, qui animadverterant illud Seminarium, ex praescripto Concilii Tridentini erectum, cleri doctrinae ac pietati abunde consulere, nulla interposita mora, a Ioanne Eudes efflagitarunt, ut alia Seminaria suis in dioecesibus conderet. Ita, inter alia, erecta fuerunt in civitatibus vulgo *Coutances*, *Lisieux*, *Rouen*, *Evreux*, *Rennes*.

In hisce multiplicandis fundationibus Ioannes magis exemplo, quam verbis in tironum animo spiritum pietatis, modestiae, paupertatis, zeli, obedientiae et caritatis ingessit. Ad novas autem exarandas regulas lumen a Deo petiit, ut sibi patefieret quae principia, qui usus in dandis Constitutionibus essent adoptanda.

Anno millesimo sexcentesimo quadragesimo quinto, amicorum consilia sequutus, pro nova Congregatione nonnulla Statuta et Constitutionum compendium latine redegit, in quibus, post definitivam formam, anno millesimo sexcentesimo quinquagesimo quarto acceptam, perspicuus enitet sapientiae spiritus, consiliorum venustas, animorum ductus sanctimoniam versus.

Duplicem in instituenda Congregatione sibi finem Ioannes proposuerat, primum nempe ut pietate insignes ac doctrina pollentes operarios Ecclesiae Dei, ac praesertim in sua natali provincia, suppeditaret, qui apostolico ministerio collapsos gallici cleri mores restituerent; alterum ut subsidio missionum et Sacramentorum usu intermortuam plebis fidem excitaret. Auxiliante Deo, utramque metam, nulli parcens curae in diuturno vitae curriculo, Ioannes contingere valuit, praesertim in missionum exercitio, quibus alacri animo cum suis incubuit, dum sibi dictitare solebat: « Me miserum, nisi evangelizavero gentes, nisi errantes ad Deum reduxero! ». Divini Magistri vestigia sequens, per civitates et oppida iter aggressus, ubique regnum Dei nuntiabat. Missiones missionibus succedebant, quin ipse diu concionatus viribus deficeret, quin eum audientes fastidirent. Templis turba confertis, eloquentiae vi, voce ac gestu cuncti in eum rapiebantur, veluti angelum e caelis missum audientes.

Haud raro factum est ut festivis diebus apostolum audiendi causa, plura millia hominum in templo numerarentur; nec tempestatis rigor, nec itinerum difficultas ac defatigatio gentis ardorem coërcebant, quae tantum ad Dei virum accedere cupiebat. Per integras fere hebdomadas perdurante concursu, tandem ad sacrum poenitentiae tribunal omnes adventabant et maximis pietatis signis Angelorum cibo reficiebantur. Nec minor in pueros sollicitudo, cuiuscumque status vel conditionis exstarent, quos christianae doctrinae rudimenta egregie edoctos, ad primam sacram Synaxim suscipiendam, maximo cum rigore et amore, Ioannes excipere satagebat, solemnes celebrando ritus, ut in parentum puerorumque mente constantem facti memoriam imprimeret.

Inter innumeras missiones celebratas illam praecipue volumus memorare in loco vulgo *Autun*, anno millesimo sexcentesimo quadragesimo octavo habitam, maxima cum populi frequentia, ubi complures adolescentes, iamdiu constituta quadam societate sub titulo *Valentins*, turpi temulentia laborantes, carnisprivii tempore, per vias in furias rabiemque in Dei Famulum ac sacras missiones ruebant. Animum suum non abiecit Ioannes, tantaque oris dulcedine et cordis caritate ad illos sermonem habuit, ut maleficae societatis duces subito patrata crimina respuerint, pollicentes sese pravae vitae rationi Satanaeque tentaminibus absque mora abrenun-

tiaturos. Eodemque die, peregrinando, Ioannem sequuntur in locum suis sceleribus temeratum et, effusis lacrimis, Eucharistico cibo vescuntur ardentis pietatis signis, publicamque emendationem peragunt.

Similiter, anno millesimo sexcentesimo sexagesimo, Parisiis ad S. Germani vulgo *des Près*, nullo timore arreptus Ioannes Annam Austriae Reginam coram populo alloquitur eique apertis verbis imperantium officia in mentem revocat et in Dei nomine illam obsecrat, ut subditorum sortibus potissimum consulat eorumque cruciatus imminuat, ac tandem demisse precatur ut ipsa in Regis animum erga Ecclesiam ac Religionem officiorum sensus iniiciat, cum de aeterna salute peragatur. Minime hisce verbis Regina turbatur, immo sui grati animi sensus Ioanni pandit, et ad aulicos conversa: « En – inquit – vera concionandi scientia: qui enim nobis « blanda loquuntur nobis procerto moliuntur insidias ».

Ex hoc, nomen et auctoritas missionarii iam celebris magnopere penes omnes aucta sunt, eo magis, quia Deus miraculis eius conciones illustravit. Sic, anno millesimo sexcentesimo quadragesimo tertio, in loco vulgo *Valognes* sub diu sermocinante Ioanne, extemplo dira tempestas exorta est: auditores, maximo terrore deprehensi, huc illuc proripiebant, ad periculum effugiendum. Verum orator gestu voceque confirmat nullum prorsus damnum eos perpessuros, uti revera accidit, nam per vias proximosque agros tantummodo exundante aqua, minime auditores immadescunt et eloquentem Dei viri sermonem obstupescentes audiunt.

Alibi, die secunda mensis iulii anni millesimi sexcentesimi septuagesimi tertii, habita oratione Virginem Mariam celebrante, de castitatis virtute loqui coepit, et subito terribilis in templo rumor, uti e fulgure manans, est auditus, tametsi caelum rutilaret. Hinc clamores inter auditores, querelae, deprecationes: alii flexis genibus misericordiam a Deo expostulabant, alii ad Confessarii pedes procumbebant rogantes enixe peccatorum absolutionem. Sistit tandem rumor, abscondita permanente causa; verum ab omnibus compertum est, Deum obdurata corda hoc prodigio exagitasse, ut missionis beneficia reciperent.

In suis apostolicis missionibus explendis Ioannes Eudes saepe in plurimas ex illis feminis offenderat, quibus nefariorum nequitia abutitur, quasque vitiorum praedam relinquit. Nonnullis opem aliquando suppeditaverat, sed cito sentiens, ob inopiam et nullam spem, eas in nova discrimina prolapsuras, miseratione motus, consentaneum refugium eis ministrare sategit. Quare, suadente Magdalena Lamy, minime divitiis sed praeclaris animi dotibus pollenti femina, et plurimis familiis auxilia suppeditantibus, anno millesimo sexcentesimo quadragesimo primo Cadomi domum locavit, in qua, approbante Episcopo, sub piarum saeculi personarum ductu, supra-

dictas poenitentes collegit, pro quibus tutandis clausuram instituit. Decem elapsis annis, nova approbatione a novo Ordinario Baiocensi difficulter obtenta, piae moderatrices ad nuncupanda tria consueta religionis vota admissae fuerunt, quibus autem additum fuit quartum, idest malas feminas ad vitae rationem reducere, et sic ortum habuit, sub titulo Dominae Nostrae a Caritate, Congregatio, quam rec. mem. Alexander VII, Praedecessor Noster, anno millesimo sexcentesimo sexagesimo sexto, in Ordinem religiosum evexit. Successu temporis novus Ordo alia monasteria fundavit et experientia deponit, uberrimos fructus ab eis posthac promanasse, praesertim opera Venerabilis Dei Famulae Mariae a S. Euphrasia Pelletier, quae sub Pontificatu fel. rec. Gregorii XVI, Praedecessoris quoque Nostri, generalatum addidit in Andegavensi monasterio, cuius Antistita erat, nonnullis quoad primam Instituti constitutionem mutationibus peractis, integre vero Ioannis Eudes regulis asservatis. Hoc pacto. ineffabili Dei bonitate, animarum saluti semper intenta, cito feliciterque propagata est ubique terrarum familia Dominae Nostrae a Caritate, addito, pro Andegavensi generalatu, titulo a Bono Pastore. Qua in re illud placet commemorare, quod Nos, anno elapso, solemniter declaravimus virtutes eiusdem Dei Famulae Mariae a S. Euphrasia Pelletier heroicum gradum attigisse.

Quam maxime spirituali fidelium emolumento prospiciens, Ioannes Eudes aliam Societatem instituit, quae et modo viget, cui titulus ab admirabili Corde Matris Dei. Item plurimis in locis institutae sunt ab ipso Confraternitates SS. Cordium, quas rec. me. Clemens X, Praedecessor etiam Noster, indulgentiis ditavit. Insuper alia multa pietatis et caritatis opera condidit: Instituta enim presbyterorum saecularium societate, seu Congregatione Iesu et Mariae, eidem mentem suam aperuit ut quotannis duplex festum eorumdem Sacrorum Cordium solemniter celebraretur. Ad hoc scripsit Officium et Missam in honorem Sancti Cordis Matris Dei, et die octava februarii anni millesimi sexcentesimi quadragesimi octavi, perdurante sacra missione, in ecclesia cathedrali Augustodunensi, approbante Episcopo, Ioannes primitus hoc Sacrum peregit. In conscribendo autem praefato Officio, laudes non tantum Cordis Mariae Virginis, verum etiam Sacratissimi Cordis Iesu prosequutus est, adeo ut huiusmodi festum in honorem utriusque Cordis potius appellari posset: quod Augustodunensis Episcopus in sua dioecesi illico introduxit, et plures Galliarum Antistites laeto animo eius exemplum sequuti sunt, ipso Cardinali de Vendôme, legato a latere fel. rec. Clementis Papa IX, Praedecessoris quoque Nostri, sua auctoritate hanc devotionem approbante. Ioannis studium in haec Sacratissima Corda supremum gradum attigit quum, anno millesimo sex-

centesimo septuagesimo, post peractam missionem in Rhedonensi civitate ibique conditum Seminarium, in eadem domo festum Sacratissimi Cordis Iesu primum peragere potuit, non sine Episcopi dioecesani approbatione, cui quamplurimi Antistites libentissime adhaeserunt; signanter vero biennio post pius legifer iussit ut in singulis Congregationis suae domibus nuper memoratum festum etiam tanquam patronale celebraretur. Pius autem Papa IX, rec. me. Praedecessor Noster, utrique festo, in Eudiana familia celebrato, suam sanctionem adiecit, diesque commemorationis recognovit, scilicet diem octavam februarii pro festo Sanctissimi Cordis Mariae, diemque vigesimam octobris pro memoria divinissimi Cordis Iesu. Haec sancti Viri agendi ratio in huiusmodi cultu propagando, implacabile Iansenistarum odium excitavit, quo plurimas afflictationes ipse est perpessus, quas invicto animo pro Dei amore animarumque salute toleravit.

Diuturnis assiduisque laboribus oppressus Ioannes vires suas in dies deficere sensit et, longo temporis intervallo effusione sanguinis cruciatus, tali corporis debilitate laboravit, ut vix alloqui potuerit. Itaque, anno millesimo sexcentesimo septuagesimo octavo, succrescentibus morbis, auxiliarium sibi consociandum statuit; at, nullam spem restaurandae valetudinis adeptus, moderatoris munere se abdicans, successorem eligi iussit. Quare in urbe Cadomensi, die vigesima sexta iunii anni millesimi sexcentesimi octogesimi, coetu habito, Rector Congregationis Iesu et Mariae renuntiatus est R. P. Blonet de Camilly, unus ex Ioannis filiis amatissimus: quo vixdum electo, Ioannes ad eius pedes provolutus, benedictionem efflagitans, se ultimum Societatis fratrem sociumque praebuit. Tale humilitatis exemplum admirationem piasque lacrimas adstantium excitavit. Solutus itaque a regimine Congregationis, nihil aliud in animo habuit pius Fundator quam fidei atque caritatis sensibus in Deum spiritum exhalare. Eodemque modo, quo suis exercitia spiritualia praescripserat, ut se ad supremae horae transitum pararent, ipse illis est usus, suumque testamentum revisens, ratum denique habuit. Ultimo laeta salutis verba Filiabus a Nostra Domina Caritatis attulit atque eis benedixit. Febri postea cruciatus ardentissima, aliisque malis oppressus, in Cadomensi domo, lecto diu decubuit, signa mirabilis patientiae ac sanctitatis exhibens. Instanter extrema Ecclesiae subsidia petens, uti sacerdotem advenientem est intuitus, e lecto surrexit, etsi maxima virium debilitate laboraret, et humi procumbens, ante Sacratissimum Sacramentum plurimos caritatis ac humilitatis actus expressit, veniam a suis confratribus exposcens, eos ad perfectam Regularum observantiam hortatus. Angelorum pane refectus, rursus in lectulo positus, Extrema Unctione est confirmatus, postquam de aeternitate sanctisque caeli deliciis sermonem ad perdolentes filios habuisset.

Tandem nomina Iesu et Mariae invocans, ad pacem confratres hortatus, Dei Famulus expiravit die undevicesima augusti anni millesimi sexcentesimi octogesimi, undeoctogesimum aetatis annum peragens.

Obitus nuntio dato, eximiae attestationes affectus habitae fuere ex parte Episcoporum, cleri, Patrum Societatis Iesu et frequentissimi populi. Illico repertum fuit testamentum, Parisiis die vigesima quarta aprilis anni millesimi sexcentesimi septuagesimi primi exaratum, a quo sui animi sensus patefacti sunt erga suam Congregationem aliasque spirituales familias. Famuli Dei corpus sepultum fuit in choro ecclesiae Cadomensis Seminarii, sed post gallicae subversionis finem, ingenti populi concursu, anno millesimo octingentesimo decimo, in ecclesiam Beatae Mariae Virginis translatum; in lapide sepulcri postrema epitaphii verba legebantur: « Pie vixit, sancte obiit ». Quae sanctitatis opinio, numquam intercisa est, sed immo in dies percrebuit.

Anno autem millesimo octingentesimo septuagesimo quarto, die vigesima sexta februarii, progrediente sanctitatis et miraculorum fama, Causae Venerabilis Servi Dei Ioannes Eudes Commissionem sua manu signavit sanctae memoriae Pius Papa IX, Praedecessor etiam Noster, instantibus universae Galliae Episcopis et clero, una cum Iesu et Mariae Congregatione. Processibus rite perfectis et omnibus ad iuris normam servatis, quater de eius virtutibus disceptatum est, et tandem de earum gradu heroico sententia prolata est. Die sexta mensis ianuarii anni millesimi nongentesimi tertii, Summus Pontifex Leo XIII, felicis recordationis Praedecessor quoque Noster, antequam suam mentem aperiret, haec suis nobilissimis verbis significaverat: « Quum agitur de Ioanne Eudes, agi-« tur de praeclarissimo viro qui non solum vitae sanctimonia ad exem-« plum eluxit, verum etiam sollerti animarum salutis studio et praesertim « per sodalitatem ab eo institutam late hominibus et ad perennitatem pro-« fuit ».

Interim aliis prodigiis confirmata tanti Viri sanctitatis fama, de hisce est disceptatum, an ei Beatorum Caelitum honores essent exhibendi. Primum perpensa fuit mirabilis sanatio Sororis Augustinae Chassé, ex Instituto Dominae Nostrae a Caritate, in Rhedonensi monasterio, cancro in stomacho laborantis, quae ante sacram Reliquiam et statuam Servi Dei fervide exorans, nono deprecationum die, integram perfectamque valetudinem recuperavit. Alterum prodigium in eodem coenobio evenit, ubi soror Lucia filia poenitens, ope invocata Venerabilis Ioannis Eudes, septimo supplicationum die, expers a multiplici paralysi ex organica laesione cerebro-spinali illico evasit. Tertium denique contigit adolescenti Ludovico Bourdon, anno millesimo octingentesimo octogesimo tertio, quo ipse, oculorum lumine

prorsus amisso, patrocinium Famuli Dei implorans per novendiales preces, instantaneam perfectamque sanationem, supplicationibus vix absolutis, est adeptus.

De hisce tribus miraculis, diligenti inquisitione instituta et omnibus ad iuris normam persolutis, coram S. R. E. Cardinalibus Seraphino Cretoni, Sacrorum Rituum Congregationis Praefecto, et Dominico Ferrata, Causae Relatore, una cum eiusdem Congregationis Officialibus, Pius X, sanctae memoriae Praedecessor similiter Noster, solemni decreto sancivit: « Con- « stare de tribus propositis miraculis »; quod decretum evulgatum est die tertia mensis maii anni millesimi nongentesimi octavi. Tandemque die dominica tertia Adventus eiusdem anni publici iuris factum est Decretum: « Tuto procedi posse ad solemnem Servi Dei Ioannis Eudes Beatificationem », cuius solemnia in Patriarchali Basilica Vaticana, coram innumeris fidelibus, etiam a longinquis regionibus confluentibus, die vigesima quinta aprilis sequentis anni celebrata sunt.

Post indultam Beato Ioanni Eudes venerationem, novis prodigiis eum Omnipotens illustrare dignatus est. Duo ex hisce ab actore solertissimo causae R. P. Gabriele Mallet selecta fuere et proposita ad optatissimam Ioannis Canonizationem citius comparandam. Die itaque vigesima octava iulii anni millesimi nongentesimi vigesimi secundi, omnibus perpensis, Sacrorum Rituum Congregationis sententiam de signanda Commissione reassumptionis Causae Nos confirmavimus.

Primum de propositis miraculis contigit Sorori Ioannae Beatrici Londoño, e Congregatione Sororum Caritatis a Praesentatione B. M. V. de *Tours*, commoranti in dioecesi Manizalensi in Indiis. Religionem ingressa anno millesimo nongentesimo nono, bona usa est valetudine. Quatuor post annos, ob quemdam casum, quem Antistitae suae occulere studuit, male se habere coepit, et, iuxta medicorum sententiam, gastralgia affecta iudicata est. Succrescentibus incommodis et doloribus, tam in capite, quam in stomacho et in renibus, Ioanna, ad extrema reducta, Ecclesiae Sacramentis roborata fuit. Sed, non multo post, imminuta morbi gravitate, uti remedium, clima temperatum consultum fuit in urbe Carthaginensi in Indiis, ubi per aliquod temporis spatium Soror bene se habuit. Sensim vero morbus in peius ruit, variis supervenientibus malis, quae nullo medicae artis remedio expulsa sunt. Gravissimo diabete mellito cum aliis complicationibus renalibus, nephrytide, forunculosi et abscessu affectam medici declararunt Sororem, eorumque iudicium concors fuit quoad morbi insanabilitatem, cum adhibita remedia evaserint inutilia. Tunc infirma divinam opem imploravit et, cuiusdam Patris Eudistae consilia sequuta, novendiales preces una cum Communitate Beato Ioanni Eudes persolvit, cuius reliquiam sibi applicuit. Postremo harum supplicationum die, Sororibus

medicisque valde mirantibus, statim ac perfecte sana facta est. Quae prodigiosa sanatio ad praesens adhuc, peritorum testimonio, perseverat.

Alterum ex his miraculis obtinuit Bonaventura Romero, e loco vulgo *Guarca*, in Columbia, degens penes Patres Eudistas, in Seminario oppidi Sancti Petri Antioquiensis dioecesis, in quo officia sua praestabat. Hora vespertina quasi nona diei undecimae iulii anni millesimi nongentesimi decimi sexti, quidam ignotus Patres monuit e Seminarii stabulo equum surreptum fuisse. Illico statutum fuit furem insectari et, invitis Patribus, insectationis particeps Bonaventura esse voluit, quamvis digito laboraret, ob morsum a sue acceptum. Celeriter cum socio equitans, cito in eo fuit, ut fugientem furem deprehenderet, at improviso Bonaventurae equus ad humum offendit pedes et una cum equite decidit. Ipse, quamvis graviter vulneratus, statim equum ascendit, furem insequitur, qui ex tanta audacia obstupescens equum a se sublatum omnino deserit, fugam arripiens. Bonaventura, media nocte, redux in Seminarium, equum reportans, semimortuus procumbit humi. Exinde doloribus in stomacho et in capite correptus, non multo post ad extrema reducitur. Mane arcessitus medicus, et ob locorum distantiam vespertinis horis adveniens, illum traumatica peritonite et cranii fractura affectum declarat. Tunc, morti proximus, religiosissimus vir extrema Unctione roboratur. Nihil humanis remediis proficientibus, nullaque recuperandae valetudinis spe exstante, a Seminarii Moderatoribus et alumnis Beati Ioannis Eudes reliquia infirmo applicita, novendiales preces illico indicuntur. Ad mediam fere noctem, Bonaventura statim evanescere sensit omnia gravissimi morbi indicia et ex improviso sanus e lecto surrexit, maxima adstantium admiratione, qui sanationem prodigiosam conclamarunt, postea a medicis peritis perfectam atque perseverantem declaratam.

Instituta est de more super his duabus sanationibus quaestio a Sacrorum Rituum Congregatione, quae, praemissis suetis disceptationibus, suum sortita fuit exitum in generali Congregatione coram Nobis habita die vigesima mensis ianuarii currentis anni sacri. Lumen a Patre luminum interim impetraturi Nostram sententiam edicere distulimus et postea Dominicam in Septuagesima elegimus, quae dies accidit optatissima sanctaque laetitia referta utrique religiosae familiae, quae Beatum Ioannem Eudes suum legiferum Parentem veneratur et colit, Congregationi nempe Iesu et Mariae et Ordini Filiarum Beatae Mariae Virginis a Caritate. Hac quippe die apud utramque religiosam familiam solemne percolitur titulare festum Purissimi Cordis Beatae Mariae Virginis. Adstantibus igitur Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Antonio Vico, Sacrorum Rituum Congregationis Praefecto, et Ludovico Billot, Causae Relatore, atque eiusdem Congregationis Officialibus, solemniter pronuntiavimus: « Constare de utroque

« proposito miraculo, de primo, nempe: Instantaneae perfectaeque sanationis « Sororis Ioannae Beatricis Londoño, e Congregatione Sororum Caritatis a « Praesentatione B. M. V. de *Tours*, a diabete mellito atque ab aliis com- « plicationibus renalibus, nephrytide, forunculosi et abscessu; deque altero: « Instantaneae perfectaeque sanationis Bonaventurae Romero a peritonite « traumatica et a gravi cranii laesione ».

Die autem S. Ioseph Sponso B. M. V. dicato, habitis favorabilibus suffragiis S. R. E. Cardinalium et Congregationis Consultorum solemniter ediximus *tuto* procedi posse ad solemnem Beati Ioannis Eudes Canonizationem. Ut cuncta vero servarentur, quae Antecessores Nostri sapienter praescripserunt ad celebrationem et decus tam solemnis caeremoniae, primum omnes dilectos filios Nostros S. R. E. Cardinales, die trigesima mensis martii huius anni, in Consistorio secreto, sententiam eorum rogaturi, Nobis adesse iussimus, in quo venerabilis frater Antonius, Episcopus Portuensis et S. Rufinae, S. R. E. Cardinalis Vico, Sacrorum Rituum Congregationi Praefectus, Ioannis Eudes atque aliorum novensilium Sanctorum acta et miracula singillatim ac diserte Nobis et Cardinalibus exposuit.

Die autem secunda mensis aprilis Consistorium publicum de more celebratum est et adstantes Cardinales de Beato Ioanne Eudes libenter audita disertissima oratione dilecti filii Caroli Salotti, Antistitis Urbani et Consistorialis Aulae Advocati, Nos ad huius Causae legitimam definitionem sunt uno ore cohortati.

Alterum Consistorium, semipublicum, die vigesima secunda eiusdem mensis aprilis habitum est, in quo non tantum S. R. E. Cardinales, sed etiam venerabiles fratres Patriarchae, Archiepiscopi et Episcopi, ad hoc de mandato Nostro per Litteras Sacrae Congregationis Consistorialis admoniti et vocati, adfuerunt. Et tum ex iis, quae in Consistorio publico gesta fuerant, tum ex relatione Sacrorum Rituum Congregationis, quorum exemplar, typis editum, singulis omnibus tradi iussimus, in eamdem, quam Patres Cardinales, unanimiter sententiam iverunt. Cuius rei publica instrumenta a dilectis filiis Sedis Apostolicae Notariis confecta, in tabulario eiusdem Sacrorum Rituum Congregationis asservari mandavimus.

Solemni huic Canonizationi celebrandae in Basilica Vaticana hanc diem trigesimam primam mensis maii, diem nempe Pentecosten, praefiximus, et fideles etiam atque etiam sumus hortati ad preces, praesertim in iis aedibus ingeminandas, in quibus publica Augustissimi Sacramenti indicta esset adoratio, a Domino enixe rogantes ut et ipsi possent ex tanta solemnitate uberrimum fructum percipere et Nobis in illa absolvenda Spiritus Paraclytus adesset.

Cum autem haec faustissima dies illuxit, omnes, tum saecularis, tum

regularis cleri ordines, Romanae Curiae Praesules et Officiales, S. R. E. Cardinales, Patriarchae, Archiepiscopi et Episcopi in Urbe praesentes, in Vaticanam Basilicam, magnifice exornatam, convenerunt, quibus solemni supplicatione praeeuntibus, Nos eamdem Basilicam ingressi sumus.

Venerabilis frater Antonius, Episcopus Portuensis et S. Rufinae, S. R. E. Cardinalis Vico, Sacrorum Rituum Congregationi Praefectus et huic Canonizationi procurandae praepositus, perorante dilecto filio Augusto Milani, Nostrae Consistorialis Aulae Advocato, Nobis vota et preces detulit Sacrorum Antistitum atque Congregationis Iesu et Mariae et Ordinis Filiarum B. M. V. a Caritate, ut Beatum Ioannem Eudes, utriusque religiosae familiae Institutorem, gestis, virtutibus ac miraculis insignem, in Sanctorum numerum cooptaremus, una cum Beato Ioanne Baptista Maria Vianney, Confessore et Parocho vici *Ars*.

Quod quum instantius ac instantissime idem Cardinalis, per praedictum Consistorialis Aulae Advocatum, a Nobis postulasset, Nos, Spiritus Paracliti lumine implorato, Beatae Mariae Virginis Sanctorumque omnium auxilio ferventer invocato, « ad honorem Sanctae et individuae Trinitatis, « ad catholicae fidei incrementum et decus, auctoritate Domini Nostri « Iesu Christi, sanctorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura « deliberatione, et voto dilectorum filiorum Nostrorum S. R. E. Cardina- « lium, nec non Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum consi- « lio, Beatum Ioannem Eudes, Missionarium Apostolicum et Institutorem « Congregationis Iesu et Mariae atque Ordinis Dominae Nostrae a Caritate, « Sanctum esse et in Sanctorum catalogo adscribi » decrevimus. Eodemque decreto, Sanctum etiam declaravimus Ioannem Baptistam Mariam Vianney, Confessorem et Parochum vici *Ars*, insignibus virtutibus praeclarum.

Mandavimus autem ut Sancti Ioannis Eudes memoria die decima nona mensis augusti in Martyrologium Romanum referretur.

Gratiis deinde omnipotenti Deo actis, incruentum Sacrificium obtulimus et post Evangelicam lectionem quotquot aderant allocuti sumus. Plenariam denique indulgentiam omnibus adstantibus peramanter impertiti sumus atque Apostolicas has Litteras Decretales, manu Nostra et S. R. E. Cardinalium signandas, sub Plumbo expediri mandavimus.

Duo alii Sancti vobis, christifideles, ab Ecclesia hodie proponuntur, praeclari propter sublimem amorem in Deum et sollicitudinem de spirituali concivium salute. Exemplum eorum, qui totam vitam transegerunt in aliorum bonum, semper sit coram nobis et ad caritatem erga Deum proximosque urgeat, ut vitae christianae virtutes et praemia assequi nobis quoque datum sit.

Vosque intercedite, novensiles Sancti, pro nobis ut Omnipotens gratias quibus indigemus largiri dignetur et humana societas ad Iesum redeat hoc

praesertim anno pietati et animarum sanctificationi dicato, ita ut quam citius pax Christi in Regno Christi hominibus totius orbis affulgeat.

Haec omnia certa scientia et Apostolicae potestatis plenitudine confirmamus, roboramus, statuimus ac decernimus, universaeque Catholicae Ecclesiae denunciamus, mandantes ut harum Litterarum transumptis etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae hisce Nostris Litteris haberetur si originaliter exhibitae vel ostensae forent.

Nemini ergo has Litteras Nostras definitionis, decreti, mandati et voluntatis infringere, vel contraire liceat. Si quis vero, temerario ausu, hoc attentare praesumpserit indignationem omnipotentis Dei ac Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli Apostolorum Eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quinto, die trigesima prima mensis maii, Pontificatus Nostri quarto.

✠ Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego CAIETANUS Episcopus Sabinensis Cardinalis DE LAI.

✠ Ego ANTONIUS Episcopus Portuensis et S. Rufinae Cardinalis VICO.

✠ Ego IANUARIUS Episcopus Albanensis Cardinalis GRANITO PIGNATELLI DI BELMONTE.

✠ Ego BASILIUS Episcopus Veliternus Cardinalis POMPILJ.

✠ Ego IOANNES Episcopus Tusculanus Cardinalis CAGLIERO.

✠ Ego IOSEPH tituli SS. Ioannis et Pauli Presbyter Cardinalis FRANCICA-NAVA DI BONTIFÉ.

✠ Ego RAPHAEL tituli S. Praxedis Presbyter Cardinalis MERRY DEL VAL.

✠ Ego DESIDERATUS tituli S. Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis MERCIER.

✠ Ego PETRUS tituli S. Laurentii in Lucina Presbyter Cardinalis GASPARRI, a Secretis Status.

✠ Ego ANTONIUS tituli SS. Marcellini et Petri Presbyter Cardinalis MENDES BELLO.

✠ Ego GULIELMUS tituli S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis VAN ROSSUM.

✠ Ego MICHAEL tituli S. Eustachii Presbyter Cardinalis LEGA.

✠ Ego AIDANUS tituli S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis GASQUET.

✠ Ego fr. ANDREAS tituli SS. Cosmae et Damiani Presbyter Cardinalis FRÜHWIRTH, Maior Poenitentiarius.

✠ Ego RAPHAEL tituli S. Hieronymi Illyricorum Presbyter Cardinalis SCAPINELLI DI LÉGUIGNO.

✠ Ego VICTORIUS AMADEUS titulo S. Priscae Presbyter Cardinalis RANUZZI DE BIANCHI.

✠ Ego DONATUS tituli S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis SBARETTI.

✠ Ego ALOISIUS IOSEPH Ssmae Trinitatis in Monte Pincio Presbyter Cardinalis MAURIN.

✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Marcelli Presbyter Cardinalis RAGONESI.

✠ Ego DIONYSIUS tituli SS. Nerei et Achillei Presbyter Cardinalis DOUGHERTY.

✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Sabinae Presbyter Cardinalis VIDAL Y BARRAQUER.

✠ Ego IOANNES tituli S. Mariae Transtyberim Presbyter Cardinalis TACCI.

✠ Ego IOANNES tituli S. Susannae Presbyter Cardinalis BONZANO.

✠ Ego ALEXIUS tituli S. Mariae de Victoria Presbyter Cardinalis CHAROST.

✠ Ego CAIETANUS Sanctae Agathae Protodiaconus Cardinalis BISLETI.

✠ Ego LUDOVICUS S. Mariae in Via Lata Diaconus Cardinalis BILLOT.

✠ Ego CAMILLUS S. Mariae Scalaris Diaconus Cardinalis LAURENTI.

✠ Ego IOSEPH S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Cardinalis MORI.

✠ Ego FRANCISCUS S. Caesarii in Palatio Diaconus Cardinalis EHRLE.

✠ Ego ALOISIUS S. Georgii ad Velabrum Diaconus Cardinalis SINCERO.

✠ Ego EVARISTUS S. Adriani Diaconus Cardinalis LUCIDI.

✠ Ego AURELIUS S. Angeli in Foro Piscario Diaconus Cardinalis GALLI.

O. CARD. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

✠ A. CARD. VICO
Ep. Portuen. et S. Rufinae, S. R. C. Praefectus.

Ioseph Wilpert, *Decanus Coll. Proton. Ap.licorum.*
Ioannes Zani-Caprelli, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi:

Reg. in Canc. Apost. vol. XXXI, n. 19.

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

SANCTI PAULI IN BRASILIA, BOTUCATUENSIS ET TAUBATENSIS

DISMEBRATIONIS AC ERECTIONIS DIOECESIUM SOROCABANAE ET DE SANTOS

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ubi Praesules, propter amplitudinem territorii vel christifidelium numerum, munia pastoralia opportune exercere non possint, est officium Romani Pontificis dioeceses dividere et noviter erectis Antistites praeficere, qui dominicum gregem pascere et eius bonum spirituale curare valeant.

Quum Status Sancti Pauli in Brasilia, nonnullos ante annos, fuerit in plures dioeceses dispertitus, nihilominus, crescente in dies incolarum numero in amplissimis finibus, facta divisio visa est non sufficere: praesertim cum una ex his dioecesibus, Botucatuensis scilicet, centum viginti kilometra quadrata terrarum occupet. Propositum idcirco fuit ut pars meridionalis huius dioecesis distraheretur et nova dioecesis, ab oppido *Sorocaba* nuncupanda, constitueretur: et insuper alia pars, quae est iuxta Oceani litus, adiunctis partibus litoralibus duarum proximarum dioecesium Sancti Pauli et Taubatensis, in novam alteram dioecesim constitueretur, quae ab urbe *Santos* nomen assumeret.

Quum autem favorabile votum venerabilium fratrum hodiernorum Archiepiscopi Sancti Pauli et Episcoporum Botucatuensis et Taubatensis habitum fuerit, cui accessit sententia Apostolici Nuntii apud Brasilianam Rempublicam, Nos exhibitis precibus annuendum censuimus. Audito igitur venerabilium fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationis Consistorialis voto, et suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel sua interesse praesumant, consensu, de Apostolicae potestatis plenitudine, facultate quoque untentes in Apostolicis sub plumbo Litteris *Ad universas Orbis Ecclesias*, diei vigesimae septimae mensis aprilis anni Domini millesimi octingentesimi nonagesimi secundi, Apostolicae Sedi reservata, a dioecesi Botucatuensi sequentes distrahimus parochias, quas vocant: *Sorocaba*, *Porto Felix*, *Campo Largo*, *Piedade*, *Pilar*, *S. Miguel Archanjo*, *Sarapuhy*, *Itapetininga*, *Tatuhy*, *Cesario Large*, *Bella Vista de*

Tatuhy, Bujete, Pereiras, Conchas, Guarehy, Angatuba, Laranjal, Boituva, Cerquilho, Tieté, Anhemby, Bury, Itaberà, Capao Bonito, Itaporanga, Fartura, Pirajú, Itoby,[1] *Bom Successo, Itararé, Faxina, Ribeirao Branco.*

Quibus parochiis dioecesim Sorocabanam constituimus, eiusque sedem et cathedram erigimus in urbe vulgo *Sorocaba*, et in cathedralem ecclesiam evehimus parochialem ecclesiam de *Sorocaba.*

Aliam dioecesim, de *Santos* nuncupandam, erigimus in finibus sequentium parochiarum vulgo: *Nossa Senhora do Rosario em Santos, Sagrado Coraçao de Maria em Santos, S. Antonio do Embaré em Santos, S. Antonio do Vallongo em Santos, S. Vicente, Conceiçao de Itanhaen,* quae hucusque ad archidioecesim S. Pauli pertinuerunt. Quibus addimus alias parochias, quas vocant: *Ubatuba, Caraguatatuba, Villa Bella, S. Sebastião,* quae hucusque ad dioecesim Taubatensem pertinuerunt, necnon alias, vulgo: *Apiahy, Iporanga, Xiririca, Iguapé, Cananéa, Iacupiranga, Iuquià, Prainha,* quas a dioecesi Botucatuensi distrahimus ac noviter huic erectae Ecclesiae pariter addimus, cuius sedem et cathedram erigimus in urbe *Santos* et in eiusdem cathedralem ecclesiam evehimus parochialem ecclesiam, cuius titulus *Nossa Senhora do Rosario* in ipsa urbe *Santos.* Uniuscuiusque igitur dioeceseos fines iidem erunt ac fines parochiarum quibus ipsae constitutae sunt.

Hisce autem neo-erectis cathedralibus Ecclesiis earumque pro tempore Episcopis tribuimus honores, insignia, favores, iura ac privilegia quibus aliae cathedrales Ecclesiae earumque Antistites in America Latina, iure communi vel legitima consuetudine, pollent ac fruuntur.

Ipsas cathedrales Ecclesias suffraganeas constituimus metropolitanae Ecclesiae S. Pauli in Brasilia earumque pro tempore Episcopos iuri metropolitico eiusdem S. Pauli Archiepiscopi subiicimus, reservata tamen Apostolicae Sedi facultate libere novam decernendi istarum dioecesium dismembrationem quoties id in Domino expedire visum fuerit.

Quum autem temporum adiuncta prohibeant quominus in praesenti in unaquaque dioecesi Canonicorum Capitulum instituatur, iubemus ut, loco Canonicorum, Dioecesani Consultores, ad normam can. 423 et sequentium Codicis iuris canonici eligantur. Mandamus insuper ut, quamprimum fieri poterit, saltem parvum Seminarium dioecesanum, iuxta Codicis dispositiones et regulas a Sacra Congregatione de Seminariis traditas, in unaquaque dioecesi erigatur, et volumus ut, uniuscuiusque dioeceseos sump-

[1] Ita scriptum pro eo quod est *Itahy:* de qua paroecia sicut et de locis Pirajú, Fartura, Anhemby, cfr. decretum d. 24 aprilis 1925 (hoc volumine, p. 243). *Nota Moderatoris Commentarii.*

tibus, duo delecti iuvenes, aut saltem unus in praesenti, in Pontificium Seminarium Pium Latinum Americanum de Urbe, non intermissa vice, mittantur.

Quod autem attinet ad harum dioecesium regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri Canones decernunt. Quod vero ad clerum in particulari spectat, decernimus ut, statim ac dioecesium erectio facta fuerit, eo ipso presbyteri censeantur adscripti Ecclesiae illi, in cuius territorio legitime exstant. Singulorum Ordinariorum autem erit omnia documenta et acta novas dioeceses respicientia, quamprimum fieri poterit, earum Cancellariae tradere, ut in singulis archivis serventur.

Episcopalem mensam constituent Curiae emolumenta et ceterae oblationes, quae a fidelibus, in quorum bonum dioeceses erectae sunt, praeberi solent, praeter ea quae ad hoc iam collecta sunt.

Quae autem hisce Litteris, Apostolica auctoritate, a Nobis decreta sunt, nulli hominum, ullo unquam tempore, infringere aut iis repugnare, vel quomodolibet contraire liceat. Si quis, quod Deus avertat, hoc attentare praesumpserit, sciat obnoxium se evasurum esse poenis a sacris canonibus contra obsistentes exercitio ecclesiasticae iurisdictionis statutis.

Ad haec omnia exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Henricum Gasparri, archiepiscopum Sebastensem et in Brasiliana Republica Apostolicum Nuntium, eique necessarias huic negotio facultates tribuimus, etiam subdelegandi alium virum, in ecclesiastica dignitate constitutum, ac definitive sententiam dicendi de quavis occurrente difficultate vel oppositione, imposito onere ad Sacram Congregationem Consistorialem infra sex menses, a data praesentium computandos, authenticum exemplar peractae exsecutionis huius Nostri mandati transmittendi. Decernimus denique has praesentes Litteras valituras contrariis quibuslibet, etiam peculiari et expressa mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quarto, die quarta mensis iulii, Pontificatus Nostri tertio.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. CARD. DE LAI, Episc. Sabinen.,
S. C. Consistorialis Secretarius.

Raphael Virili, *Proton. Apostolicus.*
Ioannes Zani-Caprelli. *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXX, n. 1.

II

DE PLATA IN BOLIVIA

IMMUTATIONIS NOMINIS AC DISMEBRATIONIS ET ERECTIONIS DIOECESIUM DE ORURO, DE TARIJA ET DE POTOSÍ.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Praedecessoribus Nostris et Nobis semper cura fuit dioeceses peramplas dividere et novas erigere, ut Praesules, illis praepositi, melius providere possint fidelibus sibi concreditis et eorum bonum spirituale consequi.

Cum itaque compertum fuerit archidioecesim de Plata, in Republica Boliviana, latius protendi, quam tot inhabitantium spiritualibus necessitatibus consuli possit, opportunum visum est territorium eiusdem archidioecesis dividere atque inter ipsius fines alias tres dioeceses erigere, prout nova fidelium incrementa expostulant.

Quocirca Nos, accedente consensu venerabilis fratris hodierni Archiepiscopi de Plata et audito voto venerabilis quoque fratris Philippi Cortesi, Archiepiscopi titularis Siracensis, qui modo Apostolicam Internuntiaturam in Bolivia regit, suppletoque, quatenus opus sit, quorum intersit vel sua interesse praesumant, consensu, de Apostolicae potestatis plenitudine, ad erectionem intra fines memoratae archidioecesis trium novarum dioecesium de *Oruro*, de *Tarija* et de *Potosí* nuncupandarum et ad novam archidioecesis strictiorem circumscriptionem deveniendum censuimus.

In primis itaque Nos dioecesim de *Oruro* ab archidioecesi de *Plata* separamus eiusque fines eosdem esse decernimus ac provinciae civilis vulgo *Dipartimento de Oruro*, eique attribuimus parochias appellatas *Matriz de Oruro*, *Santo Domingo de Oruro*, *Caracollo*, *Paria*, *Sorasora*, *Challacollo*, *Dalence*, *Challapata*, *Poopò*, *Toledo*, *Quillacas*, *Condo*, *Culta*, *Pampa – Aullagas*, *Salinas de Garcí Mendoza*, *Corque*, *Totora y Choquecota*, *Huallamarca*, *Huachacalla*, *Andamarca*, *Curaguara* et *Turco*. Sedem autem episcopalem ac cathedram in civitate de *Oruro* constituimus, a qua nomen dioecesis mutuatur.

Aliam dioecesim, de *Tarija* denominandam, erigimus in finibus provinciae civilis, vulgo *Dipartimento*, eiusdem nominis ideoque comprehendere volumus parochias, quae sequuntur: *Matriz de Tarija*, *San Roque*, *San Lo-*

renzo, Padcaya, La Conceptión, Yunchará, Tomayapo, San Luis de Entre Ríos, Santa Ana, quas parochias item ab archidioecesi de Plata distrahimus pro dioecesi creanda, cuius sedes episcopalis ac cathedra in civitate vulgo *Tarija* erit.

Denique a praefata archidioecesi de Plata separamus et in dioecesim propriam et seiunctam constituimus territorium provinciae civilis vulgo *Dipartimento Potosì*, quod has complectitur parochias, nimirum: *Aimaya, Laimes, Chayantaua, Panacachi, Colquechaca, Moromoro, Pitantora, Ocuri, Pocoata, Chayala, Macha, Chairapata, Surumi, Sacaca, San Pedro, Acacio, Uruy-Carasi, Torotoro, Micani, San Marcos, Moscari, Toracari, Arampampa, Pulacayo, Uyuni, Uncia, Tomave, Llicahu, Tagua, Tolapampa, Yura, Coroma, Esmoraca, San Cristobal, Puna, Miculpaya, Tinguipaya, Salinas, Tocobamba, Pocopoco, Yocalla, Turchuchiipa, Potobamba, Vilacaya, Esquiri, Chaqui, Livilivi, Cotagaita, Calcha, Vitichi, Vichacla, Toropalca, Tarapaya, Chulchucani, Caiza, Siporo, Porco, Otuyo, Betanzos, Tupiza, Talima, Tatasi*, et *Moraya*. Hoc itaque territorium, in novam dioecesim constitutum et separatum ab archidioecesi de Plata, sedem episcopalem et cathedram in civitate de *Potosì* habebit, a qua nomen quoque dioecesis ipsa assumet.

Reliquum vero territorium quod, demptis novis dioecesibus, manet, proprium erit et manebit Archiepiscopo de Plata, novamque suam archidioecesim constituet, quae posthac ab urbe principe de *Sucre* vocabitur.

Novis erectis cathedralibus Ecclesiis earumque pro tempore Episcopis honores, insignia, favores, iura ac privilegia tribuimus, quibus aliae cathedrales Ecclesiae earumque Antistites in America Latina, iure communi vel legitima consuetudine, pollent ac fruuntur: easque omnes suffraganeos constituimus Metropolitanae Ecclesiae *de Sucre*, iam de *Plata*, a qua dismembratae sunt, earumque pro tempore Episcopos iuri metropolitico eiusdem Archiepiscopi *de Sucre* subiicimus, reservata tamen Apostolicae Sedi facultate ad novam earum dioecesium dismembrationem deveniendi, quoties in Domino id opportunum videatur.

Quum autem temporum adiuncta prohibeant quominus in praesens Capitulum Canonicorum in unaquaque Cathedrali instituatur, statuimus ut, loco Canonicorum, dioecesani eligantur Consultores iuxta can. 423 et sequentes Codicis iuris canonici.

Mandamus insuper ut, quamprimum fieri possit, parvum saltem Seminarium dioecesanum, iuxta Codicis praecepta et normas a Sacra Congregatione de Seminariis traditas, in unaquaque dioecesi erigatur, utque insimul, uniuscuiusque dioeceseos sumptibus, duo delecti iuvenes, aut in praesenti saltem unus, in Pontificium Seminarium Pium Latinum Americanum de Urbe, non intermissa vice, mittantur.

Quod autem attinet ad harum dioecesium administrationem et regimen, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera, aliaque huiusmodi, servanda iubemus, quae sacri canones decernunt.

Quod vero ad clerum spectat, statuimus ut simul ac dioecesium erectio facta fuerit, eo ipso presbyteri Ecclesiae illi adscripti censeantur, in cuius territorio legitime exstant.

Ordinarii autem de *Sucre*, antea de *Plata* nominati, erit omnia documenta et acta novas dioeceses respicientia, quamprimum fieri poterit, earum Cancellariis tradere ut in ipsarum archivo serventur.

Episcopalem mensam constituent Curiae emolumenta ceteraque oblationes, quae a fidelibus, in quorum bonum erectae sunt dioeceses, praeberi solent, praeter ea quae ad hoc iam collecta sint.

Quae autem hisce Litteris Apostolica auctoritate a Nobis decreta sunt, nulli hominum, ullo unquam tempore, infringere aut iis repugnare, vel quomodolibet contraire liceat. Si quis, quod Deus avertat, hoc attentare praesumpserit, sciat obnoxium se evasurum esse poenis a sacris canonibus contra obsistentes exercitio ecclesiasticae iurisdictionis statutis.

Ad haec omnia exsecutioni mandanda, deputamus venerabilem fratrem Philippum Cortesi, Archiepiscopum titularem Siracensem et in Boliviana Republica Internuntiaturam Apostolicam Regentem, eique necessarias et opportunas huic negotio facultates tribuimus, etiam subdelegandi alium virum, in ecclesiastica dignitate constitutum, ac definitive sententiam dicendi de quavis occurrente difficultate vel oppositione, imposito onere ad Sacram Congregationem Consistorialem intra sex menses a data praesentium computandos, fidem, authentica forma exaratam, peractae exsecutionis huius Nostri mandati transmittendi. Decernimus denique has praesentes Litteras valituras, contrariis quibuslibet, etiam peculiari et expressa mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quarto, die decima prima mensis novembris, Pontificatus Nostri tertio.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

✠ CARD. DE LAI, Episc. Sabinen.,
S. C. Consistorialis Secretarius.

Iulius Campori, *Proton. Apostolicus.*
Raphael Virili, *Proton. Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap, vol. XXX, n. 47.

LITTERAE APOSTOLICAE

TITULO ET PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS HONESTATUR ECCLESIA AD SANCTI MARTINI IN CIVITATE TURONENSI.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Turonensi in civitate ad antiquum Sancti Martini Episcopi et Confessoris sepulcrum exstat nunc nova ecclesia in honorem eiusdem Sancti Deo dicata, quae, abhinc annos paucos exstructa, proximo mense iulio erit solemni ritu consecranda. Iam eodem in loco amplissima atque insignibus artis operibus honestata basilica exsistebat, quae, solo aequata, saeculo decimo octavo exeunte, mansit; quam quidem ad basilicam non modo ex Turonensi dioecesi, sed ex variis quoque Galliarum provinciis, atque etiam ex regionibus exteris, ad gloriosum beati Martini sepulcrum pie invisendum, eiusdemque sancti thaumaturgi Episcopi intercessionem impetraturi iam ex omni condicione christifideles frequentissimi confluebant; atque eos inter memoratu digni plures duces ac reges, nec non aliqui ex Romanis Pontificibus Decessoribus Nostris, qui aliquando etiam privilegiis locum decorarunt. Qua in ecclesia ad significandam propriam in sacras relliquias pietatem prope beati sepulcrum plures sancti episcopi Turonenses atque alii inlustres viri post mortem condi voluerunt, ita ut cum antiquae basilicae Sancti Martini historia praecipuae dioecesis memoriae coniunctae sint. Ex cultu autem, quo exornatum est sepulcrum Sancti Martini, novissime denuo inventum, opera praesertim pii viri Leonis Dupont, qui anno MDCCCLXXVII in Turonensi civitate obiit, novum templum suam originem duxit; quod ut exstrueretur et perficeretur, ingens pecuniae summa ex multorum donis undique congesta est. Eadem sacra aedes non modo molis amplitudine, structurae nobilitate, sacrae supellectilis copia, sed mirificae artis praestantia excellit; atque in ea plures nunc sacerdotes religionis muniis funguntur; at, quo templi eiusdem decus augeatur, in votis est progressu temporis vetus restituere Capitulum Conlegiale, quod, suppressum per vim saeculo XVIII exeunte, iam in Horas canonicas persolvendas atque ecclesiasticas functiones peragendas ad Sancti Martini sepulcrum incumbebat. His omnibus perpensis, cum venerabilis frater Albertus Nègre, Turonensium Archiepiscopus, enixis a Nobis precibus efflagitaverit ut, ad christianae pietatis incrementum atque ad decus vetustae Turonensis archidioecesis augendum, novam memoratam ecclesiam ad dignitatem Basilicae minoris eveheremus: Nos, quibus nihil contigerit

antiquius, quam ut christifidelium erga Sanctos, quos iam celebri cultu, antiquitate conspicuo, Ecclesia colit, cotidie magis pietas exardescat, eiusmodi votis propensa voluntate adnuere censuimus. Qua re, conlatis quoque consiliis cum VV. FF. NN. Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Congregationi Sacrorum Rituum praepositis, Motu proprio, certa scientia ac matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum enunciatum templum beato Martino Episcopo et Confessori in civitate atque archidioecesi Turonensi dicatum, a die sollemnis eiusdem consecrationis peragendae, dignitate ac titulo Basilicae minoris honestamus, cum omnibus honoribus, praerogativis, privilegiis, indultis quae minoribus Almae huius Urbis basilicis de iure competunt.

Decernentes praesentes Litteras firmas, validas, atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque integros effectus sortiri iugiter et obtinere, illique ecclesiae, ad quam pertinent, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die v mensis iunii anno MDCCCCV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLA

AD EMUM P. D. BASILIUM, EPISCOPUM VELITERNUM, S. R. E. CARD. POMPILJ, VICARIA POTESTATE URBIS ANTISTITEM, SACROSANCTAE PATRIARCHALIS ARCHIBASILICAE LATERANENSIS ARCHIPRESBITERUM: DE APPARANDIS SOLLEMNIBUS IN EADEM ARCHIBASILICA SEXTO DECIMO PLENO SAECULO A PRIMA NICAENA SYNODO.

Venerabilis frater Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Laetamur equidem gaudemusque vehementer, quod plenum sextum decimum ab Nicaena Synodo habita saeculum digne commemoratum est, vertente hoc anno, cum passim per Italiam et catholicum orbem, tum praecipue in hac Alma Urbe, curante dilecto filio Nostro Ioanne S. R. E. Presb. Card. Tacci, cui provehendae eiusmodi commemorationis mandatum, pro ipso, quod gereret in Romana Curia, gravissimo munere, Lit-

teris eidem die IV mensis aprilis hoc anno inscriptis, dederamus. Iam nunc, ut saecularia sollemnia melicre quo fieri potest modo absolvantur, quid reliqui est, nisi ut, coniunctim cum populo christiano, Deo, bonorum omnium largitori, gratias agamus quam maximas? Tibi igitur, venerabilis frater Noster, utpote qui in gubernatione Urbis vices Nostras geras et Archibasilicae Lateranensi Archipresbyter praesis, munus committimus indicendi apparandique in ea ipsa Ecclesia, omnium Matre Ecclesiarum, sacra sollemnia, per dies septem, idest a die octavo ad diem quartum decimum futuri mensis novembris agenda: per quos quidem dies opportunum Nobis videtur, ut, secundum varios Ecclesiae ritus, Missae Pontificales peragantur, itemque sacrae conciones habeantur, et alia id genus fiant, quae ad spiritualem populi utilitatem haud mediocriter conferant, prout ipsemet, collatis cum eo, quem memoravimus, Cardinali Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali Secretario, consiliis, expedire in Domino iudicaveris. Eiusmodi autem sollemnia quo splendidiora evadant – id enim postulant cum eventi gravitas, tum sacer annus in quem incidunt, tum etiam loci dignitas atque magnificentia – volumus inde ab initio Imaginem Servatoris Iesu Acheropitam e loco *Sancta Sanctorum*, ubi asservatur, in Archibasilicam traduci, publicae fidelium venerationi, praesertim eorum qui sub id temporis Romam peregrini advenerint, proponendam, neque in pristinam sedem, nisi sollemnibus absolutis, restituendam. Persuasum interea habemus, te, venerabilis frater Noster, qua soles sollertia voluntati optatisque Nostris esse obsecuturum; neque dubitamus quin clerus Lateranensis, cum clerus sit Noster et Nobis tibique devinctissimus, curet, te duce, ut omnia prospere fructuoseque succedant. Laetissimi autem exitus auspicem paternaeque caritatis Nostrae testem, tibi, venerabilis frater Noster, eidemque Archibasilicae Lateranensis clero apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XIX mensis septembris anno sacro MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

LINCIENSIS-SECCOVIENSIS

DE FINIUM DIOECESIUM COMMUTATIONE

DECRETUM

Cum intra limites paroeciae *Spital*, dioecesis Linciensis, duae domus exstent, quae a paroeciali ecclesia multo distant, Ordinarius Linciensis, ut spirituali bono illorum fidelium melius consuleret, ab Apostolica Sede petiit, ut memoratae domus a propria paroecia dismembrarentur et paroeciae *Liezen*, in dioecesi Seccoviensi, cui proximiores sunt, incorporarentur. Porro Ssmus D. N. Pius PP. XI, attento utriusque dioecesis Ordinariorum consensu, nec non favorabili voto R. P. D. Henrici Sibilia, Archiepiscopi tit. Sidensis et Nuntii Apostolici in Austria, decrevit, vi praesentis Consistorialis decreti, ut duae praedictae domus a paroecia *Spital* et dioecesi Linciensi respective separentur, atque paroeciae *Liezen* in dioecesi Seccoviensi, tam in spiritualibus quam in temporalibus, perpetuo aggregentur.

Ad haec autem exsecutioni mandanda eadem Sanctitas Sua deputavit eundem R. P. D. Henricum Sibilia, eique tribuens omnes facultates ad id necessarias et opportunas, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quamlibet personam in ecclesiastica dignitate constitutam; facto demum onere mittendi ad Sacram Congregationem Consistorialem, intra sex menses, authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 7 augusti 1925.

✠ C. Card. De Lai, Episc. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† Fr. Raphael C., Archiep. Thessalonicen., *Adsessor.*

II

PROVISIO ECCLESIARUM.

29 augusti 1925. — Titulari episcopali Ecclesiae Citrensi praefecit R. D. Iosephum Solé y Mercadé, Auditorem Adsessorem Apostolicae Nunciaturae in Hispania, quem constituit Auxiliarem R. P. D. Leopoldi Eijo y Garay, Episcopi Matritensis et Complutensis.

31 augusti. — Metropolitanae Ecclesiae Colocensi, R. P. D. Iulium Zichy, hactenus Episcopum Quinquecclesiensem.

III

MONITUM

Pro norma Ordinariorum, praesertim Americae Meridionalis, sacerdos Aloisius Mattei, dioecesis Camerinensis, declaratur suspensus a divinis.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

I

ARDACHADEN.

CIRCA FUNERA

Die 9 iunii 1923

SPECIES FACTI. — Exponit Ardachadensis Episcopus, in Synodo Armacana anni 1908, ab Apostolica Sede recognita, legem de emolumentis funerariis ita esse conceptam: « Si quis extra fines paroeciae *suae* moriatur, clerus « domicilii ius habeat ad tres partes oblationum occasione funeris collatarum ubicumque celebretur funus; et pertineat quarta pars ad clerum « loci ubi contigerit mors, qui porro curet ut pro anima defuncti Missa « celebretur ». Post vero datum Codicem dubitari coeptum utrum locum quasi-domicilii uti paroecia morientis *propria* intelligi debeat, adeo ut, si quis in quasi-domicilio moriatur nihil obtineat clerus domicilii; quod sane nimis durum pluribus parochis videtur, qui ideo censent, etiam ubi quis moriatur in paroecia quasi-domicilii, parocho domicilii deberi tres partes oblationum occasione funeris collatarum ad normam Synodi provincialis. Nec desunt qui censeant, parochum quasi-domicilii ius ad funeralia

non acquirere nisi advena actu habitaverit in paroecia per maiorem anni partem. Super his igitur sententiam Sacri Consilii idem Episcopus postulat.

ANIMADVERSIO. Quod etiam in vetere iure crebris SS. RR. Congregationum resolutionibus – relatis ut plurimum ad calcem can. 1236 § 1 – et communi doctrina firmabatur, in Codice iuris canonici can. 94 § 1 apertissime edicitur: « Sive per domicilium sive per quasi-domicilium *suum* quisque parochum et Ordinarium sortitur ». Igitur ubicumque in tit. XII lib. III mentio occurrit parochi *proprii* et paroeciae *propriae*, procul dubio venit et quasi-domicilii paroecia; nominatim in can. 1236 ubi portio paroecialis dicitur debita solummodo cum quis funeratur *alibi* quam in paroeciis propriis, si plures habeat. Nec ulla distinctio fit paroeciae in qua quis reapse commoraverit per maiorem anni partem aut in qua commorare tantum incoeperit cum animo tamen ibi sic manendi si nihil avocet; nam in utroque casu per quasi-domicilium paroecia propria obtinetur (c. 92 § 2). Unica innovatio a Codice inducta, quod post commorationem reapse per maiorem anni partem protractam cessat necessitas animi probandi, nihil officit qualitati parochi proprii quae ab initio commorationis habetur et habebatur in vetere iure, si adsit animus. Nec censeri potest haec qualitas adempta vel quomodolibet restricta parocho quasi-domicilii per Concilii Provincialis statutum quod in themate allegatur; immo tanta iuris communis mutatio nequaquam in potestate Concilii provincialis versari videtur, nec ullo modo potest praesumi vel implicita coniici, sed apertissimis verbis in recognitione Apostolica specifice demonstrari debet confirmata; de qua re in casu nec vola nec vestigium. Quamobrem si Concilium provinciale tribuit tres partes oblationum clero domicilii, id non tribuit nisi quis extra *suam* paroeciam, hoc est *alibi* a propriis paroeciis, obierit. Is autem qui moritur in loco quasi-domicilii non moritur extra suam paroeciam, et ideo cessat pro eo hypothesis qua aliquid parocho domicilii sit tribuendum. Quod autem additur, satis durum videri, nihil percipiendum esse a parocho domicilii etsi post paucos dies ab inito quasi-domicilio quis moriatur – praeterquam quod accidentales et particulares casus generali sanctione legis excipi non debent – idcirco etiam exploditur, quod nimis probaret: nonne enim evenit aliquando ut vix mutato *domicilio* quis moriatur, cuius funus paulo ante ad alium parochum pertinuisset? Ceterum quod parochus domicilii perdit hodie, lucrabitur olim in his quos ipse funerabitur advenis. – Quare, etc.

RESOLUTIO. — Die 9 iunii 1923 Sacra Congregatio Concilii in plenariis Eñorum Patrum comitiis in Palatio Apostolico Vaticano habitis, ad propositum dubium videlicet: « An, post datum Codicem iuris canonici etiam

« paroecia quasi-domicilii sit paroecia propria defuncti ad effectum perci-« piendi emolumenta funeraria in casu », respondendum censuit: *Affirmative.*

Facta autem de praemissis relatione SSmo Dño Nostro Pio div. Provid. PP. XI in Audientia diei 11 eiusdem mensis per infrascriptum Sacrae Congregationis Subsecretarium, Sanctitas Sua Eminentissimorum Patrum resolutionem approbare et confirmare dignata est.

I. Bruno, *Subsecretarius.*

II

OXOMEN.

PRAESENTIAE CHORALIS

Die 9 iunii 1923

QUAESTIO. — Novus Canonicus Poenitentiarius cathedralis ecclesiae Oxomensis, de consulto Rmi Capituli et Episcopi, a S. C. Concilii humillime petiit resolutionem huius dubii: « Utrum Canonicus Poenitentiarius cathe-« dralis ecclesiae Oxomen., qui, vi Constitutionis *Supremae dispositionis* « Gregorii XV et iuris concordati Hispaniae, theologiam moralem docet in « Seminario, pro lucrandis distributionibus quotidianis praesens censeatur « in choro horis quibus legit; an potius eius praesentia ordinanda sit ad nor-« mam canonis 421 § 1 ».

ANIMADVERSIO. — Videtur respondendum esse ad 1am partem propositi dubii, *negative;* ad 2am *affirmative.* Et sane, cum apertissimum sit praescriptum iuris communis (can. 421 § 1, praesertim si conferatur cum can. 420 § 1, n. 2 et 3) ratio dubitandi tantum ex eo apparet quod citata Constitutio Gregorii XV data pro regno Hispaniae sancit obligationes Canonici Poenitentiarii, inter quas est illa legendi casus conscientiae spatio unius horae et difficultates solvendi et postea disponit: « Et quotiescumque cano-« nici poenitentiarii in huiusmodi oneribus et functionibus impediti fue-« rint iuxta Concilii Tridentini decreta, in choro praesentes censeantur ». Verum haec Constitutio in dioecesi Oxomen. quoad relatam Canonici Poenitentiarii obligationem et respondentem eius interessentiam, fictione iuris, servitio chorali, quando onere legendi casus conscientiae ipse impeditus fuerit, usu non fuit recepta, ceu docemur per libros punctaturarum. Deficiente igitur onere per Constitutionem Poenitentiario imposito, et favor lucrandi distributiones ei collatus dum onus implet, deficiat necesse est.

Accedit: « Si legislator scit subditos detrectare legem et dissimulat, vide-« tur silentio eam suo revocare: si id ignorat, lex post decennium procul

« dubio evanescit: imo si maior et sanior subditorum pars non obtemperat « legi, tenendum est legem reipublicae non expedire et praesumendum est « legislatorem in sua voluntate minime perseveraturum, si id sciret; atque « ideo cessat » (D'Annibale *Summ.*, I, 203). Iamvero Gregoriana Constitutio est lex particularis pro Hispania; ipsa quoad hoc onus vel non fuit usu recepta, ut in pluribus dioecesibus inter quas Oxomen.; vel in desuetudinem abiit, ut in aliis; vel adhuc viget, ut tantum in una vel altera. A tempore autem Greogorii XV plura elapsa sunt saecula; hinc in dioecesi Oxomen. eam cessasse dicendum est. Et sic explicatur quod Canonicus Poenitentiarius narrat et Episcopus cum Capitulo confirmat, scriptores iuris canonici in Hispania, loquentes de oneribus Poenitentiarii, silere de munere legendi theologiam moralem.

Sed Poenitentiarius, in casu, si non tenetur legere theologiam moralem vi Gregorianae Constitutionis, quam cessasse ex dictis colligitur, bene potest teneri vi Concordati in Hispania vigentis, quod permittit Ordinario, audito Capitulo, imponere onera specialia canonicatibus, quae determinantur in edicto convocationis ad concursum (Ferreres, *Inst. Canon.*, I, 694, edit. alt. 1920). In hac hypothesi Poenitentiarius teneretur quidem adimplere onus legendi theologiam moralem si in edicto vocationis ad concursum hoc onus additum fuerit; sed non potest sibi vindicare ius ad distributiones chorales, quae, differenter a canonico theologo, Canonico Poenitentiario taxative tribuuntur « dum vacat confessionibus audiendis » (c. 420, § 1, n. 2).

Canonicus igitur Poenitentiarius, relate ad distributiones chorales, stare debet, etiam in casu, praescripto canonis 21, § 1, 1.

Quare, etc.

Resolutio. — Proposito in plenario conventu Sacrae Congregationis Concilii, ad Vaticanum, die 9 iunii 1923 habito, dubio quod sequitur:

« An Canonicus Poenitentiarius praesens in choro censeatur ad effectum « lucrandi distributiones quotidianas, horis quibus theologiam moralem in « Seminario docet, in casu »;

Emi Patres responderi mandarunt:

Negative et servetur praescriptum can. 421 § 1 Codicis.

Facta postmodum de praemissis relatione SSmo Dño Nostro Pio div. Provid. PP. XI per infrascriptum Sacrae Congregationis Subsecretarium, Sanctitas Sua, in Audientia diei 11 subsequentis, datam resolutionem approbare et confirmare dignata est.

I. Bruno, *Subsecretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

NOMINATIONES

Brevibus Apostolicis nominati sunt:

15 iulii 1925. — *Vicarius Apostolicus Districtus Occidentalis Promontorii Bonae Spei*, R. D. Bernardus Cornelius O' Riley, e clero saeculari, electus Episcopus Phobensis.

— *Coadiutor cum iure futurae successionis Episcopi Portus Ludovici in Africa insulari*, R. P. Iacobus Leen, presbyter e Congregatione a Spiritu Sancto, electus Episcopus titularis Hipponensis-Zaritorum.

— *Vicarius Apostolicus de Ucayali in Peruvia*, R. P. Franciscus Irazola, O. F. M., hactenus ibidem Praefectus Apostolicus, electus Episcopus titularis Flaviadensis.

II

DESIGNATIO

Vicarius Apostolicus de Canton in Sinis designavit pro appellationibus, ad normam can. 1594, § 2, Vicarium Apostolicum de Hong-Kong; quam designationem SSmus Dñus Noster, decreto huius Sacrae Congregationis dato die 25 maii 1925, probavit.

III

APPROBATIO

Item decreto Sacri Consilii de Propaganda Fide, dato die 20 iulii 1925, SSmus Dñus Noster Piam Societatem, vulgo *Catholic Student's Mission Crusade* nuncupatam, in America, eiusque statuta approbare dignatus est.